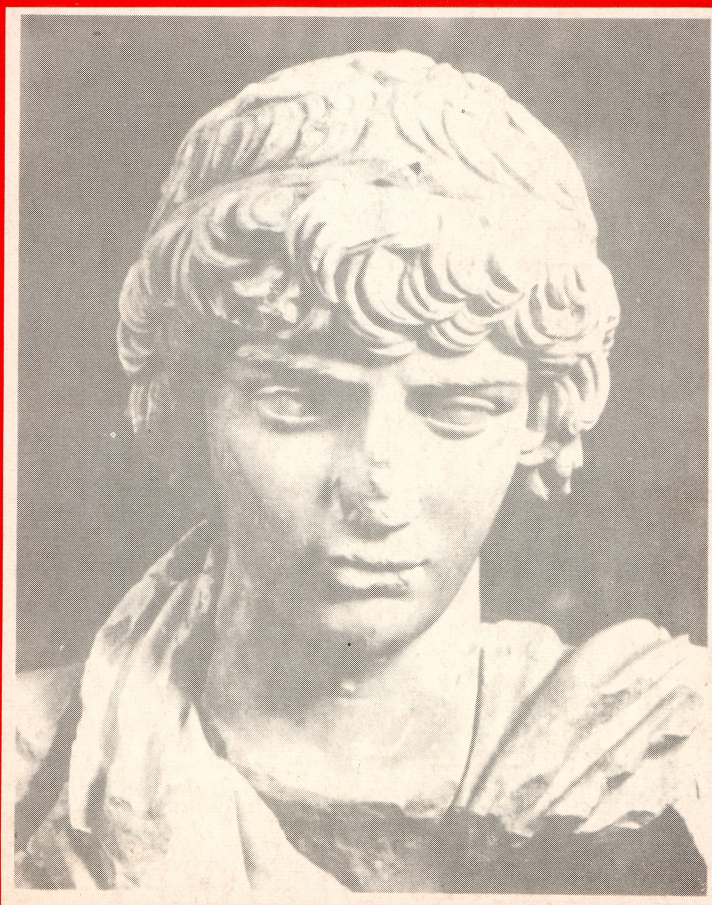

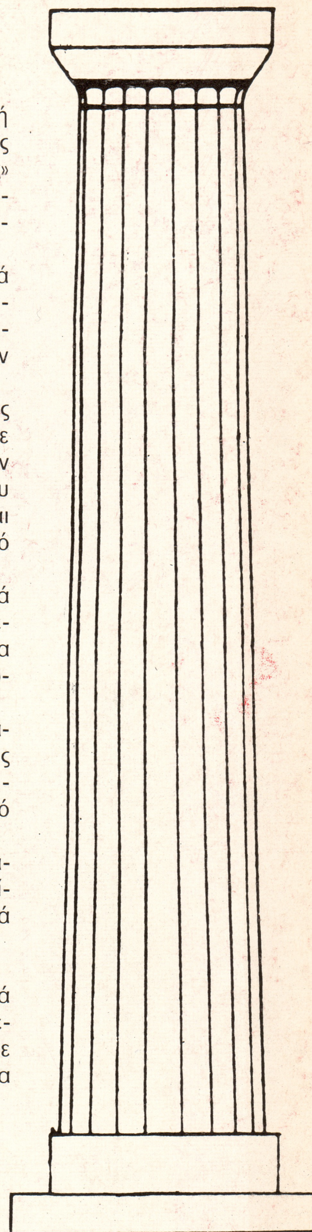
ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β΄ - Α.Τ. 14(27) - ΙΟΥΝΙΟΣ 1987

ΨΥΧΗ ΕΙΝΑΙ Η ΦΥΛΗ ΟΡΩΜΕΝΗ ΕΚ ΤΩΝ ΕΣΩ ·
Α. ΡΟΖΕΝΜΠΕΡΓΚ

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΚΑΛΕΣΜΑ - ΠΡΟΣΚΛΗΣΗ

— Σε όσους ποθούν να δώσουν τη μάχη για μια Μεγάλη και Δυνατή Ελληνική Πατρίδα σε μια ελεύθερη Ευρώπη των Εθνών. Σε όσους απεχθάνονται το στείρο και μίζερο όραμα μιας «μικρής και έντιμης» Ελλάδας. Σε όλους αυτούς, που νοιώθουν δυνατοί και ικανοί να αγωνισθούν για τις Αξίες και τα Ιδανικά του Ελληνικού Πολιτισμού απευθύνεται αυτό το Κάλεσμα.

— Σε όσους εξακολουθούν να πιστεύουν πέρα από μικροκομματικά συνθήματα πως ο μπολσεβικισμός και οι διάφορες πτυχές του μαρξισμού αποτελούν κίνδυνο για την Πατρίδα, σε όσους θέλουν να πολεμήσουν ασυμβίβαστα, χωρίς διάλογο και δημοκρατικές ανοησίες τον κομμουνισμό, σε όλους αυτούς απευθύνεται αυτή η πρόσκληση.

— Σε όσους νοιώθουν την κοινωνική αδικία της κεφαλαιοκρατίας και τον αντιφυσικό διαχωρισμό των ανθρώπων σε τάξεις σύμφωνα με οικονομικά κριτήρια, σε όλους αυτούς, που θέλουν να αγωνισθούν για μια Κοινωνία Δίκαιη χωρίς τις αντιανθρώπινες ανισότητες του καπιταλισμού, σε όλους αυτούς, που ποθούν μια Πολιτεία, βοηθό και συμπαραστάτη κάθε αδικημένου, σε όλους αυτούς απευθύνεται αυτό το Κάλεσμα.

— Σε όσους έχουν νοιώσει πως βασικός υπεύθυνος για όλα τα δεινά μας, πως μοναδικός ένοχος για όλες τις συμφορές μας είναι ο βρωμερός και ύπουλος Σιωνισμός, σε όλους αυτούς που έχουν με αηδία αποστρέψει το πρόσωπο στα ψέμματα της «φιλολογίας των φούρνων», σε όλους αυτούς απευθύνεται αυτή η πρόσκληση.

— Σε όσους είναι ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΕΣ πραγματικοί και όχι κούφιοι λογάδες και στείροι κουλτουρομανείς, σε όσους έχουν σιχαθεί τις απάτες και τα ψέμματα των κομμάτων, σε όσους είναι αδιάφθοροι και ασυμβίβαστοι, σε όσους ποθούν μια θέση στην Ιστορία απευθύνεται αυτό το Κάλεσμα.

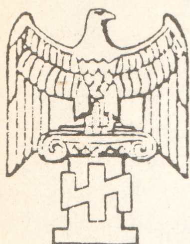
— Σε όσους επιθυμούν μία θέση κάτω από τον «ήλιο της δημοκρατίας», σε όλους αυτούς τους κενόδοξους, μωροφιλόδοξους καριερίστες, σε όσους δεν είναι ικανοί για θυσίες και προσδοκούν ατομικά ωφέλη, σε όλους αυτούς ΔΕΝ απευθύνεται αυτή η πρόσκληση.

ΔΩΣΤΕ ΤΗ ΜΑΧΗ ΜΑΖΙ ΜΑΣ!

— Κηρύσσουμε τον Αγώνα για επιστροφή στα Πανάρχαια Ιδανικά μας. Δίνουμε τη μάχη κατά του Δικέφαλου Σιωνιστικού τέρατος Αμερικής και Σοβιετίας, μπολσεβικισμού και καπιταλισμού. Σας καλούμε στον Αγώνα για μια ΜΕΓΑΛΗ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΕΛΛΑΔΑ, σε μια ελεύθερη Ευρώπη των Εθνών.

ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ — ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4,
5ος ΟΡΟΦΟΣ — ΓΡΑΦΕΙΟ 4
ΤΡΙΤΗ — ΠΕΜΠΤΗ — ΣΑΒΒΑΤΟ, 6-9 μ.μ.

Υπεύθυνος συμφώνως τω νόμω: Ν. Γ. Μιχαλολιάκος
Περίοδος Β΄ - Αριθμός τεύχους 14(27) - 15 ΙΟΥΝΙΟΥ 1987 ΔΡΧ. 150
Τ.Θ. 8346 - Αθήνα Ομόνοια 100 10 • Τ.Θ. 11207 - Θεσ/νίκη 541 10

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΑΤΕΣΤΗΜΕΝΟ

Εντύπωση προκάλεσε εις τους αφελείς παρατηρητάς της πολιτικής ζωής της χώρας η λαβούσα κατά τον τελευταίο καιρό χώρα σύγκρουση μεταξύ ΠΑ.ΣΟ.Κ. και Κ.Κ.Ε. Ακόμη όμως μεγαλύτερη εντύπωση προκαλεί η όλη στάσις της Νέας Δημοκρατίας απέναντι στα γεγονότα, των προσφάτων εξελίξεων. Δεν ομιλεί πλέον η Ν.Δ. περί μαρξιστικού κινδύνου, αναφερομένη εις το ΠΑ.ΣΟ.Κ., ούτε και σείει σημαία ιδεολογικού αντιμαρξιστικού αγώνα. Τα ιδεολογικά προσχήματα, που υποκριτικά χρησιμοποιούσε για να εξαπατήσει αφελείς ψηφοφόρους έπεσαν και τώρα αυτό που την απασχολεί είναι να προσεταιρισθεί κοινοβουλευτικά το ΚΚΕ στην προσπάθειά της να κλονίσει το ΠΑ.ΣΟ.Κ. Απόλυτα συναφές με αυτή την νέα τακτική της Ν.Δ. γεγονός είναι και η παρουσία εκπροσώπου της στο πρόσφατο συνέδριο του ΚΚΕ όπου ο απεσταλμένος της ομίλησε περί «εθνικής συμφιλιώσεως». Φαντασθήτε τους έξαλλους δήθεν «κομμουνιστοφάγους» κομματάρχες της Ν.Δ., ιδιαίτερα της επαρχίας, στην προσπάθειά τους να εξηγήσουν αυτή την οπωσδήποτε πολιτική ενέργεια του κόμματός των. Όπως επίσης φαντασθήτε πόσο κωμική ήταν η σκηνή της συμπορεύσεως ΚΚΕ και Νέας Δημοκρατίας στον εορτασμό της Πρωτομαγιάς του 1987 στις στήλες του Ολυμπίου Διός. Πόσο κωμικό είναι να βλέπει κανείς μια πορεία, στην οποία συμμετείχε από κοινού η Νέα Δημοκρατία, και στην οποία πορεία ακουγόταν το σύνθημα: «κάτω τα ξένα και τα ντόπια μονοπώλια». Σε μας όλα αυτά δεν αποτελούν κάποια ιδιαίτερη έκπληξη γιατί γνωρίζουμε πως πάντοτε τα κόμματα της φιλελεύθερης αστικής δεξιάς πιστεύουν σε έναν και μόνο σκοπό, στον καιροσκοπισμό και στο μικροκομματικό συμφέρον. Γιατί γνωρίζουμε πως κάθε ιδεολογική επίφαση από αυτά τα κόμματα είναι μία προσπάθεια εξαπατήσεως του λαού.

Το σημαντικό πολιτικό γεγονός όμως του τελευταίου μηνός, γι' όσους βλέπουν την ουσία των πραγμάτων, ήταν το 12ο συνέδριο του Κ.Κ.Ε... Το συμπέρασμα, που βγαίνει από αυτό το συνέδριο είναι πως ο μόνος λόγος για τον οποίον το Κ.Κ.Ε. σήμερα δεν είναι εξουσία στην Ελλάδα είναι οι διεθνείς συγκυρίες και το καθεστώς της συμφωνίας της Γιάλτας και τίποτε άλλο. Το Κ.Κ.Ε. είναι η μοναδική πολιτική δύναμη στη χώρα μας με συγκεκριμένες πολιτικές και ιδεολογικές επιλογές και προπαντός με συνείδηση του σκοπού του και των στρατηγικών στόχων του. Το Κ.Κ.Ε. παραμένει ένας υπαρκτός κίνδυνος και όποιος δεν έχει συνειδητοποιήσει αυτό το πράγμα ή είναι αφελής ή είναι προδότης ή είναι συνοδοιπόρος. Έχει κατορθώσει το ΚΚΕ σήμερα να επιβάλλει στη χώρα μια νοοτροπία στην τέχνη, στην επιστήμη, στα πάντα μαρξιστική. Το ΚΚΕ σαν δύναμις επιρροής του ελληνικού λαού βρίσκεται πολύ πιο ψηλά από το εκλογικό του ποσοστό και αυτό είναι πραγματικά ένας μεγάλος κίνδυνος για το μέλλον της χώρας. Στο πέρας των εργασιών του 12ου συνεδρίου εδώθηκε το μήνυμα για μια νέα προσπάθεια των μπολσεβίκων για «ποιοτική αλλαγή στις δραστηριότητές τους». Όλοι σήμερα, όλες οι πολιτικές δυνάμεις προσπαθούν να εμφανίσουν κάποιο «ανθρώπινο» πρόσωπο. Οι μπολσεβίκοι το «ανθρώπινο πρόσωπο του σοσιαλισμού». Οι φιλελεύθεροι το «ανθρώπινο πρόσωπο του νεοφιλελευθερισμού» με πρωτοστατούντα τον νέο δήμαρχο Αθηναίων, που εμφανίζεται ως υπερκομματικός και που διοργανώνει μανιωδώς συναυλίες με αμφιβόλου ήθους και ποιότητος καλλιτέχνες. Όλοι προσπαθούν να προβάλλουν κάποιο «ανθρώπινο πρόσωπο», όλοι ομολογούν με αυτήν ακριβώς την ενέργειά τους ότι δεν το διαθέτουν. Σε όλα αυτά τα λεγόμενα «ανθρώπινα πρόσωπα» υπάρχουν πολλά κοινά στοιχεία, πολλές ομοιότητες και η ίδια σε όλα σκοπιμότητα. Όλοι θέλουν να γίνουν αρεστοί και για να γίνουν αρεστοί

πρέπει όλοι να λατρεύσουν τον «χρυσό μόσχο» της σημερινής κοινής γνώμης όπως την έχει διαμορφώσει το εβραϊκό STAR SYSTEM των SHOW-BUSSINES. Πρέπει και έχουν όλοι σαν κοινά στοιχεία δύο λέξεις σλόγκαν του σημερινού συρμού: ειρήνη και δημοκρατία. Όλα αυτά μέσα σε ένα πνεύμα ανεμελιάς, προχειρότητος, ωχαδερφισμού, ενός δήθεν αναρχισμού, μιας διαρκούς αμφισβήτησης της εννοίας της εξουσίας. Μιλούν για φτώχεια με ύφος συντετριμένο και εισπράτουν από τους αφελείς εκατομμύρια. Μιλούν για ανταρσίες και εξεγέρσεις, ενώ ήδη είναι εξουσία. Καλλιεργούν ένα πνεύμα ενός νοητικού και συναισθηματικού σαδομαζοχισμού και ονομάζουν όλα αυτά «ανθρώπινο πρόσωπο».

Δεν υπάρχουν πια σήμερα οι πολιτικοί, που θα μιλήσουν στον λαό για καθήκοντα και θυσίες και θα γίνουν αρεστοί. Όλοι κοιτάζουν να του κινήσουν και να εκμεταλλευθούν τα ταπεινά του συναισθήματα του φθόνου και της υστεροβουλίας. Κανείς δεν του λέγει πως βασικός υπεύθυνος είναι αυτός ο ίδιος ο λαός με την νοοτροπία του, που πρέπει να αλλάξει. Όλοι τον κολακεύουν και τον παρουσιάζουν πάντοτε σαν τον μεγάλο αδικημένο.

Είπαμε στην αρχή και επαναλαμβάνουμε πως όλα αυτά τα πράγματα είναι δυνατόν να προκαλέσουν έκπληξη στους αφελείς γιατί όσοι έχουν γνώση της ΑΛΗΘΕΙΑΣ γνωρίζουν πως μεταξύ όλων αυτών των κομμάτων (ΠΑ.ΣΟ.Κ., Ν.Δ. και Κ.Κ.Ε.) και των αντιστοίχων θεωριών, που έκαστο αντιπροσωπεύει (σοσιαλδημοκρατία, φιλελευθερισμός, μπολσεβικισμός), δεν υπάρχει κάποια ουσιώδης διαφορά, απεναντίας έχουν πολλά στοιχεία κοινά και ένα συνδετικό κρίκο μεταξύ τους.

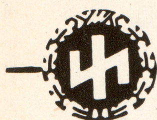
Υπάρχει μια βασική αρχή στην οποία και τα τρία αυτά ρεύματα της πολιτικής πιστεύουν και υπηρετούν. Αυτή η βασική αρχή είναι πως η Οικονομία ρυθμίζει την πολιτική και όσο και αν οι φιλελεύθεροι καμμιά φορά το αρνούνται τα γεγονότα και οι πράξεις τους διαψεύδουν αυτή τους την άρνηση. Όλοι έχουν σαν αντικειμενικό τους και μοναδικό τους σκοπό την υλική ευημερία και εκεί στοχεύουν και αυτόν τον στόχο θεωρούν ότι έχει σαν κύριο σκοπό της η θεώρησις με την οποία αντιλαμβάνονται το κράτος και την κοινωνία. Όλοι επίσης θεωρούν σαν δεδομένο και βάση της θεωρίας τους και της κοσμαντίληψης των θέσεών τους ένα συγκεκριμένο κατά συνθήκην Κοινωνικό Συμβόλαιο. Απέναντι σε όλους αυτούς, αντίθετα σε όλους αυτούς, σε καθαρή αντιπαράθεση με φιλελευθερισμό, μπολσεβικισμό και σοσιαλδημοκρατία βρίσκεται ο εθνικοσοσιαλισμός. Σε πλήρη αντίθεση και όχι ανάμεσα ή σε κάποιο από τα δύο άκρα. Και τούτο γιατί πρώτα απ' όλα η ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΚΟΣΜΟΘΕΩΡΙΑ αρνείται τις δύο αυτές βασικές αρχές αυτών των συστημάτων, βασικές αρχές, που αποτελούν και τον συνδετικό κρίκο αυτών των πολιτικών θεωριών.

Αρνείται ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ την κυριαρχία της Οικονομίας στη ζωή, αρνείται την κυριαρχία του χρήματος σε κάθε πτυχή του βίου και θέτει σαν βασικό σκοπό και λόγο υπάρξεως της Πολιτείας τον Πολιτιστικό Προορισμό μέσα στα πλαίσια της Φυσικής Τάξεως Πραγμάτων.

Αρνείται ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ το κάθε μορφής κατά συνθήκην κοινωνικό συμβόλαιο και στην θέση του θέτει σαν δυνατότητα περιγραφής της ανθρώπινης κοινωνίας την ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΑΛΗΘΕΙΑ και την ΦΥΣΙΚΗ ΙΕΡΑΡΧΙΑ. Δεν υπάρχουν στον Εθνικοσοσιαλισμό κοινωνικές τάξεις και οικονομικά κριτήρια υπάρχουν φυσικά προσόντα και τίποτε άλλο.

Ας μην συγχέουμε λοιπόν τις καταστάσεις, δεν υπάρχουν ανάμεσα σε φιλελεύθερους, σοσιαλιστές και μπολσεβίκους λιγότερο ή περισσότερο, εχθροί. Ένας είναι ο εχθρός και μία η Σημαία κάτω από την οποία πρέπει να αγωνισθούμε για να ξαναβρεί ο κόσμος την χαμένη τους νειότη. Μα εκείνο που προπαντός πρέπει να προσέξουμε είναι πως πρέπει να πολεμούμε στον μπολσεβικισμό όχι μόνο τις μαρξιστικές του ποιότητες, μα και τις καπιταλιστικές και στο φιλελευθερισμό όχι μόνο τις καπιταλιστικές του καταβολές, μα και το μπολσεβίκικο πνεύμα του. Ένας ο εχθρός, μία η Σημαία κάτω από την οποία καλούμεθα, να δώσουμε τη μάχη μας, ένα το Λάβαρο: Ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ.

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

Alfred Rosenberg

Ο ΜΥΘΟΣ ΤΟΥ 20ου ΑΙΩΝΟΣ

Με το τμήμα που δημοσιεύθηκε στο προηγούμενο τεύχος της Χ.Α. τελείωσε και το 4ο κεφάλαιο, του Α΄ μέρους («ΦΥΛΗ ΚΑΙ ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΨΥΧΗ»), του 1ου ΒΙΒΛΙΟΥ («Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ»), του έργου του μεγάλου Ρόζενμπεργκ.

Κατόπιν ωρίμου σκέψεως και μετά από παρακλήσεις συναγωνιστών, αποφασίσαμε να αλλάξουμε τον τρόπο παρουσίασεως του «ΜΥΘΟΥ», εξαιτίας του τεράστιου όγκου του έργου, από συνεχή παράθεση των διαφόρων κεφαλαίων, σε επιλεκτική τοιαύτη. Για λόγους, βέβαια στοιχειώδους ενότητος, αλλά και σεβασμού, θα παραθέτουμε ολοκληρωμένα κεφάλαια και όχι μικρότερα αποσπάσματα, από διάφορα όμως σημεία του ογκώδους έργου.

Τούτο, ειρήσθω εν παρόδω, ούδολως σημαίνει ότι στόχος της Χ.Α. δεν παραμένει η ολοκληρωμένη έκδοσις του «Μύθου» στην ελληνική γλώσσα.

Η επιλογή των κεφαλαίων θα γίνει με κριτήριο το θεμελιώδες, αλλά και το επίκαιρο πολλές φορές του περιεχομένου των. Είμαστε βέβαιοι, ότι τα κείμενα αυτά θα προσφέρουν στους εθνικοσοσιαλιστές δυνατότητες προσανατολισμού και πνευματικής διευρύνσεως, αλλά και ευελιξίας και συνθετικής οπτικής των πραγμάτων. Θα αποδείξουν δε περίτρανα πως, ξέχωρα από την τεράστια πολύ πέραν της απλής πολιτικής και κοινωνικής του διαστάσεως, την οποία η Χ.Α. δεν κουράζεται συνεχώς να αναδεικνύει, ο εθνικοσοσιαλισμός, παρά την βρώμικη προπαγάνδα δεκαετηρίδων, υπήρξε τόσο ευρύς στο διανοητικο-πνευματικό του πεδίο και τόσο αληθινά ελεύθερος, όσο κανείς δημοκράτης δεν τόλμησε ποτε να ονειρευθεί. Θα παρουσιάσουν δε με μεγαλύτερη ένταση σε όλη την αηδιαστική τους γυμνότητα, την φρικτή αισχρότητα εκείνων που αυτοαποκαλλούνται ανθρωπιστές και υπερασπιστές της ελευθερίας, να εκτελέσουν, χειρότερα, να κρεμάσουν έναν ακόμη πνευματικό ηγέτη της φυλής μας για να ικανοποιήσουν την σιχαμερή τους μειονεξία. Οι ίδιοι ανθρωπιστές που φυλάκισαν τον υπέργηρο Χάμσουν ή έκλεισαν σε... κλουβί έναν Πάουντ, για να τολμούν να λένε κατόπιν, με θράσος χιλίων πιθήκων, από εκείνους που εισάγουν για να πλαγιάζουν με τις κόρες τους, πως ο εθνικοσοσιαλισμός κατεπίεζε την διανόηση και το πνεύμα, επειδή είχε την απρονόητη ελαστικότητα να αφήνει τους Μπρέχτ να μεταναστεύουν και τους Σάρτρ να ανεβάζουν τα θεατρικά τους έργα στο κατεχόμενο Παρίσι!!

Λυπούμεθα μονάχα που, όπως ο Μακντάφ του σαιξπηρικού «Μάκβεθ», δεν μπορούμε, εκ των πραγμάτων, να πάρουμε εκδίκηση. Όλοι μαζί οι δημοκράτες ψευδοδιανοούμενοι δεν φτάνουν ένα δαχτυλάκι του Άλφρεντ Ρόζενμπεργκ.

* * *

Για να βοηθηθεί ο αναγνώστης στον προσανατολισμό του μέσα στον «ΜΥΘΟ», με την επιλεκτική πλέον παράθεση των κεφαλαίων, δίνουμε εδώ ένα γενικό σχέδιο του έργου:

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ: Η ΜΑΧΗ ΤΩΝ ΑΞΙΩΝ.

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΨΥΧΗ ΚΑΙ ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΨΥΧΗ (8 κεφάλαια).

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ ΤΙΜΗ (8 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Γ΄: ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΔΡΑΣΗ (8 κεφ).

ΒΙΒΛΙΟ ΔΕΥΤΕΡΟ: Η ΟΥΣΙΑ ΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΨΥΧΗΣ.

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΤΟ ΦΥΛΕΤΙΚΟ ΙΔΕΩΔΕΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ (4 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΒΟΥΛΗΣΙΣ ΚΑΙ ΕΝΣΤΙΚΤΟ (4 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Γ΄: ΣΤΥΛ ΤΗΣ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΤΟΣ ΚΑΙ ΣΤΥΛ ΤΗΣ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΟΤΗΤΟΣ (5 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Δ΄: Η ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΒΟΥΛΗΣΙΣ (6 κεφ.).

ΒΙΒΛΙΟ ΤΡΙΤΟ: ΤΟ ΡΑ·Ι·Χ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ.

ΜΕΡΟΣ Α΄: ΜΥΘΟΣ ΚΑΙ ΤΥΠΟΣ (3 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Β΄: ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΦΥΛΑ (7 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Γ΄: ΛΑΟΣ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ (4 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Δ΄: ΤΟ ΝΟΡΔΙΚΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ (5 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Ε΄: ΕΘΝΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΑΙ ΣΧΟΛΕΙΟ (6 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄: ΕΝΑ ΝΕΟ ΚΡΑΤΙΚΟ ΣΥΣΤΗΜΑ (6 κεφ.).

ΜΕΡΟΣ Ζ΄: ΕΝΟΤΗΣ ΤΟΥ ΟΝΤΟΣ (6 κεφ.).

(Τα επιμέρους κεφάλαια δεν έχουν τίτλους).

* * *

ΒΙΒΛΙΟ 1, ΜΕΡΟΣ Α΄, ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6

ΠΕΡΙΛΗΨΗ: Κάθε φυλή έχει μία ψυχή —Φύσις της νέας πολιτιστικής αναλύσεως —Τρία εχθρικά συστήματα — ΄Οχι «επιστήμη δίχως υπόθεση» — ΄Οχι «τέχνη καθ΄ εαυτήν» — Μία ηρωϊκη επιστήμη! — ΄Ερευνα και δαιμονολογία — Η αριθμητική μαγεία της χρηματιστηριακής δραστηριότητας — Η επιστήμη ως κριτήριο της αξιολογήσεως της ζωής.

Μια κριτική του καθαρού λόγου έχει ως στόχο να διδάξει τους κατηγορηματικούς όρους κάθε δυνατής εμπειρίας και να καθορίσει το πεδίο δράσεως των διαφόρων δρωσών δυνάμεων του ανθρώπου σε ένα δεδομένο πεδίο, το οποίο τους εξασφαλίζεται αποκλειστικά. Η παραμέληση αυτής της κριτικής της γνώσεως οδήγησε στις μεγαλύτερες παρεκβάσεις, σε όλα τα πεδία. Γι΄ αυτό η κριτικη της γνώσεως του Κάντ αντιπροσώπευε το διαυγέστερο ξύπνημα σε μια εποχή που είχε αρχίσει να κουράζεται από τα σχολαστικά, θρησκευτικά, χαμηλής φύσεως νατουραλιστικά ή ερωτικοαισθησιακά συστήματα. Εν τούτοις, αν και αναγνωρίζουμε την αξία της κριτικής του Λόγου, λυπούμεθα διότι δεν μαθαίνουμε τίποτε, πέραν της μορφής, για τα βαθύτερα ελατήρια της χρήσεως των δυνάμεων της ψυχής και της λογικής. Στερούμεθα έτσι της εκτιμήσεως της βαθυτέρας φύσεως των διαφόρων πολιτισμών και κοσμαντιλήψεων.

Το ρωμαϊκό σύστημα, ο ιουδαϊσμός, ο ισλαμικός φανατισμός ήσαν αρκετά φορτισμένοι από αυτήν. ΄Αλλωστε, κανείς πεπολιτισμένος λαός δεν θα παραχωρήσει κατά βάθος στον οιονδήποτε το δικαίωμα να κρίνει τα δημιουργήματά του, με εκφράσεις επιτημητού, καλές ή κακές, σωστές ή λανθασμένες. Οι πολιτισμοί δεν έρχονται απλώς από κάποιο νεφελώδες παρελθόν, εμφανιζόμενοι άλλοτε σε έναν τόπο, άγνωστο γιατί, κι άλλοτε σε άλλον, αλλά, αντιθέτως, αποτελούν σφύζοντα αίματος δημιουργήματα, που ευρίσκονται εκεί ο καθείς με τον τρόπο του (λογικό ή παράλογο), μεταφυσικώς ριζωμένοι, συγκεντρωμένοι γύρω από ένα αντιληπτό κέντρο, με σημείο αναφοράς μία ύπατη αρχή και κατέχοντας όλοι, έστω και μετά από μετέπειτα διαφοροποιήσεις, μια ουσιώδη αξία, γεννήτρια ζωής. ΚΑΘΕ ΦΥΛΗ ΕΧΕΙ ΤΗΝ ΨΥΧΗ ΤΗΣ, ΚΑΘΕ ΨΥΧΗ ΤΗΝ ΦΥΛΗ ΤΗΣ, την δική εσωτερική και εξωτερική αρχιτεκτονική, ένα παρουσιαστικό και χειρονομίες που εκφράζουν ένα χαρακτηριστικό τρόπο ζωής, μια σχέση ιδιάζουσα και αποκλειστική γι΄ αυτήν, ανάμεσα στις δυνάμεις της Βουλήσεως και της Λογικής. ΚΑΘΕ ΦΥΛΗ ΔΕΝ ΓΕΝΝΑ, ΣΕ ΤΕΛΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ, ΠΑΡΑ ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΥΠΑΤΟ ΙΔΕΩΔΕΣ.

΄Αλλα συστήματα κατηχήσεως, η υπερβολική διείσδυσις ξένου αίματος και ιδεών μπορούν να τροποποιήσουν ή ακόμη και να εκθρονίσουν αυτό το ιδεώδες, οπότε η συνέπεια αυτής της εσωτερικής αλλαγής χαρακτηρίζεται εξωτερικά από ένα χάος, από εποχές καταστροφών. Διότι μία ύπατη αξία απαιτεί μία ορισμένη, καθορισμένη οργάνωση, των άλλων ζωτικών κανόνων, καθορίζει, δηλαδή, τον τρόπο υπάρξεως μιας φυλής, ενός λαού, μιας ομάδος λαών συναποτελούντων ένα έθνος. Η απόρριψις της οδηγεί, ως εκ τούτου, στην διάλυση όλου του οργανικού και δημιουργικού εσωτερικού δυναμικού του συνόλου.

Μετά από τέτοιες καταστροφές, μπορεί να συμβεί να ανασυνταχθούν, οι δυνάμεις της ψυχής, εκ νέου γύρω από το παλαιό κέντρο και να δώσουν γένεση, υπό νέους όρους, σε μία μορφή υπάρξεως, είτε κατόπιν μιας οριστικής νίκης επί των ξένων αξιών που είχαν εισβάλλει, είτε κατόπιν ανοχής ενός δεύτερου πόλου έλξεως δίπλα τους. ΄Ομως, μία συνύπαρξις στον χώρο και στον χρόνο, δύο ή περισσότερων κοσμαντιλήψεων αναφερόμενων σε διαφορετικές ύπατες αξίες και που οι ίδιοι άνθρωποι οφείλουν να σέβονται, σημαίνει μία προσωρινή λύση συμβιβασμού κακών οιωνών, που φέρει μέσα της το σπέρμα νέας κατάρρευσης. Αν κατορθώσει κανείς να εξασθενίσει την πίστη στις παλαιές ιδέες, να καταστρέψει φυσικά και να υποτάξει τις φυλές και τους λαούς, φορείς αυτών των ιδεών, θα πρόκειται για το τέλος μιας πολιτιστικής ψυχής που θα εξαφανισθεί κατόπιν από την γη όπου είχε ενσαρκωθεί.

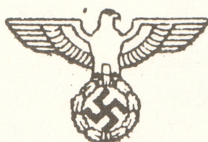
Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΦΥΛΗΣ, ΕΝΟΣ ΛΑΟΥ, ΔΕΝ

ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΛΟΓΙΚΑ ΑΝΑΠΤΥΣΣΟΜΕΝΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΟΥΤΕ ΜΙΑ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ ΠΟΥ ΕΚΤΥΛΙΣΣΕΤΑΙ ΒΑΣΕΙ ΦΥΣΙΚΩΝ ΝΟΜΩΝ, ΑΛΛΑ Η ΑΝΑΠΤΥΞΗ ΜΙΑΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ, μία ψυχική δραστηριότης που δεν μπορεί να εξηγηθεί ούτε με συλλογισμούς, ούτε με σχέσεις αιτίου-αποτελέσματος. Γι' αυτό, η εμβάθυνσις στην γνώση ενός πολιτισμού, ισοδυναμεί με την αναγνώριση του ποιά είναι η ύπατη αξία του: θρησκευτική, φιλοσοφική, ηθική, επιστημονική ή αισθητική, η οποία καθορίζει όλον του το ρυθμό, αλλά και ρυθμίζει τις σχέσεις και τις κατατάξεις των ανθρωπίνων δυνάμεων μεταξύ τους.

Ένας λαός με ισχυρή θρησκευτική ροπή θα δώσει γένεση σε έναν πολιτισμό διαφορετικόν από εκείνον, του οποίου η μορφή υπάρξεως γεννάται από την επιστήμη ή την αισθητική: ΣΕ ΤΕΛΙΚΗ ΑΝΑΛΥΣΗ, ΚΑΘΕ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΠΟΥ ΥΠΕΡΒΑΙΝΕΙ ΜΙΑ ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΗ ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΑΠΟΤΕΛΕΙ ΛΙΓΟΤΕΡΟ ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΠΑΡΑ ΜΙΑ ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ, φυλετικής και ψυχοπνευματικής, μία πίστη στις αξίες του χαρακτήρος.

Οι παρελθόντες αιώνες προετοίμασαν το σημερινό χάος. Χάρις σε ορισμένες περιστάσεις, κατέστει δυνατό να εξασθενίσουν, δια της επεμβάσεως ειδικών δυνάμεων, οι ζωτικοί νόμοι των αρίων λαών, να μας αφαιρεθεί, σε πολλά μέρη, η πίστη στην δική μας κλίμακα υπάτων αξιών, ή μάλλον να ενσωματωθούν οι αξίες αυτές, ως δευτερεύουσες, σε ένα νέο σύστημα. Εναντίον αυτών των παρακμιακών φαινομένων, η αριο-ευρωπαϊκή φυλετική ψυχή διεξήγαγε αδιάκοπους αγώνες. Μέχρις όπου, παρά τις προσπάθειες αυτές, τα κέντρα των εχθρικών δυνάμεων, ανεπτύχθηκαν εκ νέου εναντίον της.

(Η συνέχεια στο επόμενο)

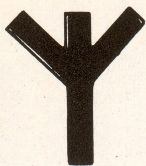

Μέσα στον εσμό των «ανθρώπων», που πολεμούν την Χρυσή Αυγή υπάρχουν και ορισμένοι «υπερεπαναστάτες» επικριτές του έργου και των δραστηριοτήτων μας. Πολλοί από αυτούς τους «αιμοβόρους φασίστες», που διαπράττουν σωρούς εγκλημάτων στα λόγια εθεάθησαν στην τελευταία συγκέντρωση της Ν.Δ. στις 2 Ιουνίου. Για όσους δεν έχουν ακόμη καταλάβει περί ποίων ομιλώ, αναφέρομαι σε κάποιους γραφικούς τύπους, που προσπαθούν με εκφράσεις του τύπου «ξέρεις ποιός είμαι εγώ;» να αναπληρώσουν τα κενά της ανύπαρκτης προσωπικότητάς των. Δειλοί κατά κανόνα, ανώνυμοι οπωσδήποτε, φαντάζουν σε όποιον δεν τους γνωρίζει και τους ακούσει να ομιλούν περί των «κατορθωμάτων» τους για ήρωες βγαλμένοι από τα παραμύθια και είναι πράγματι τέτοιοι γιατί παραμύθια είναι και όσα λένε.

Συναγωνιστές, πρέπει να γνωρίζετε πως ο πραγματικός Αγωνιστής διακρίνεται προπαντός από ήθος, σεμνότητα, και σοβαρότητα. Αφήνει δε τους άλλους να μιλούνε γι' αυτόν και δεν μιλά ποτέ για τον εαυτό του. Όσο γι' αυτούς που ρίχνουν οχετό λάσπης και ψεύδους κατά της Χρυσής Αυγής για να σας αποδείξουμε πόσο δειλά ανθρωπάκια είναι, τους προκαλούμε για μια επώνυμη καταγγελία και τους υποσχόμεθα πως δεν θα αναζητήσουμε δικαστική λύση.

Για να επανέλθουμε όμως εις τα περί της παρουσίας τους στην συγκέντρωση της Ν.Δ. της 2ας Ιουνίου. Πώς είναι δυνατόν άνθρωποι, που ισχυρίζονται (ψευδώς) ότι είναι εθνικοσοσιαλιστές να συμβιούν πολιτικά με τον φιλελευθερισμό; Και όμως στην Ελλάδα όλα είναι δυνατά. Και αυτό γιατί έχει καταντήσει η πατρίδα μας, η χώρα των θαυμάτων και των καθαρμάτων.

Συναγωνιστές, μην παρασύρεστε από ψεύτες και επιδειξίες. Η μοναδική Δύναμη, που δίνει τη μάχη για τον Εθνικοσοσιαλισμό στην Ελλάδα είναι η Χρυσή Αυγή!

ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΦΥΣΙΚΗ

ΕΠΟΠΤΕΙΑ — ΓΝΩΘΙ Σ' ΑΥΤΟΝ — ΜΑΝΤΙΚΗ — ΠΕΠΡΩΜΕΝΟ

Ο 'Ηλιος βεβαίως, σαν οντότητα που μετέχει και στα τρία πεδία της εκδηλώσεως δεν παύει να έχει με τον άνθρωπο πλήρη αναλογία η οποία είναι αισθητή «σχετικά εύκολα».

Ο ορατός, ο υλικός ηλιακός δίσκος έχει, με τον εν γένει 'Ηλιο, την ίδια σχέση που έχει το ανθρώπινο βήμα με τον άνθρωπο (1) — Ο αμέσως «υπέρτερος» ούτως ειπείν 'Ηλιος (2) αποτελεί ανάλογον της ψυχής του ανθρώπου έχων μεσάζουσα θέση, και μετέχων τόσο της σχετικότητος των αποτελεσμάτων και των κοσμικών φαινομένων, όσον και της υπερβατικότητας των νοητών ουσιών.

— Επειδή δε, άπτεται τόσο της ενότητος της πρώτης Αρχής και της πολλότητος του ορατού και αισθητού κόσμου, η άφατος αυτού ακτινοβολία η οποία «διαιρείται αμερίστως» έχει την ιδιάζουσα ικανότητα να κατατέμνει, εκείνο που εκ φύσεως είναι εν, δηλαδή την πνευματική ουσία, και ενοποιεί εκείνο που στην φύση είναι πολλαπλό, δηλαδή την ύλη.

— Τον διπλό τούτο ρόλο επιτελεί δια δύο χαρακτηριστικών εις αυτόν υπαγομένων οντοτήτων: Του Απόλλωνα και του Διονύσου. Ο Απόλλων, επεμβαίνει εις την δευτέρα φάσιν αποκαταστάσεως των πάντων, εις την ενότητα και την απλότητα, ενώ ο Διόνυσος ως έφορος του μερισμού και της υλοποιήσεως (εξ ου και ο διαμελισμός του υπό των τιτάνων και η αφομοίωση της ουσίας του υπ' αυτών) ενεργεί την πρώτην φάσιν, δηλαδή τον μερισμόν της παγκοσμίου ψυχής εις την πολλότητα των σωμάτων.

Δεν είναι συνεπώς άξιον απορίας, διατί οι 'Αριοι λαοί εχρησιμοποίησαν την σβάστικα ως ενδεικτικό της Ηλιακής οντότητος, που έχει τις δύο αυτές βασικές τάσεις, και που τις εναρμονίζει κατά την θεία της ουσία. Είναι συνεπώς η σβάστικα, και το υπέρτατο έμβλημα της αρμονίας, περιγράφει την συμμετοχή του Ηλίου σε αμφότερες τις φάσεις, αλλά και εν εκτάσει οιουδήποτε όντος συνεχομένου προς την αρχήν. Πάντοτε, εντός του κόσμου της σχετικότητος θα υπάρχει ο ανάγων προς την ενότητα, και την ενότητα άγει κάποιος εις τον μερισμόν και την πολλότητα. Μεταξύ τούτων, υπάρχει ο ΠΟΛΟΣ, τον οποίον η 'Αρια ψυχή, πάντοτε ελάτρευσε. Οι μύθοι, οι θεωρίες, ο τρόπος ζωής, και οι εν γένει εκδηλώσεις των Αρίων λαών, δεικνύουν την μη διάκριση «πέραν του πόλου», αντιλήψεως προερχομένης από την υπέρτατή τους σοφία. Ενθυμούμεθα τα λεγόμενα του K. Haushofer: η σβάστικα, είναι η εικών η ταυτόχρονος του γιγνώσκειν και του είσθαι, των εννοιών τούτων θεωρουμένων ως μιας.(3)

Είναι συνεπώς ο 'Ηλιος και κατ' εξοχήν επόπτης και θεωρός, και ο κατ' εξοχήν μάντης.

— Σαν κλασσικές Ηλιακές (απολλώνιες) δυνάμεις αναφέρονται η Μουσική, η Μαντική, η Ιατρική, η Τοξευτική.

— Στο σημείο τούτο, βλέπουμε σαφή επίδραση του Αρχαίου Ελληνισμού επάνω στον «καθαρό» Χριστιανισμό ο οποίος αποδίδει στον Ιησού, ανάλογες ιδιότητες.

— Κατά την συνήθη αντίθεση στις Ελληνικές διδασκαλίες, ο Απόλλων, θεός της ζωής, της χαράς και της αρμονίας καθίσταται θεός της καταστροφής και του θανάτου. 'Εχει πολλάκις χαρακτήρα Θεού εξολοθρευτή, ποιητικά δε, δεν είναι, παρά η έκφρασις και η εξήγησις των αιφνιδίων θανάτων. 'Ητο ο οδηγός των μοιρών που κυριαρχούν στο Πεπρωμένο των ανθρώπων και κόβουν το νήμα της ζωής τους (4).

Είναι όμως και ο Σωτήρ θεός, επί του φυσικού και του Ηθικού πεδίου έχει την δύναμη να καταπαύει επιδημίες και λοιμούς, είναι δε ο γνώστης για την κατάπαυσιν των σωματικών και ψυχικών ασθενειών των ανθρώπων. Είναι συνεπώς από κάθε άποψη ο θεός Σωτήρ, ο λυτρωτής από όλα τα δεινά. Οι ιδιότητές τους αυτές, συνέτειναν στην έντονη παρουσία του στα αρχαία μυστήρια. Χαρακτηριστικό είναι ότι εμφανίζεται στα εικονογραφημένα αγγεία να υποδέχεται στον 'Αδη τις ψυχές εκείνων που απέκτησαν την Γνώση.

— Εις το βορειοευρωπαϊκό Πάνθεο, ο καθ' όλα αντίστοιχος του Θεού Απόλλωνα θεός Baldur, πέφτει λαβωμένος θανάσιμα από το μεσανατολικό βέλος (Loki) που εξετόξευσαν οι τυφλές και πλανεμένες από τον κάθε Loki μάζες (Hendur).

Πόσο τραγική ομοιότητα έχει αλήθεια η τύχη του ΄Αριου κόσμου με την τύχη του Baldur.. Φαίνεται όμως, πως η επιστροφή του έχει αρχίσει...

ΛΥΚΟΥΡΓΟΣ

---

(1) Η παρατήρηση αυτή, είναι πλέον γενική, και ίσχύει για όλα τα «σώματα» του ουρανού.

(2) Μολονότι ο Μιθραϊσμός εκδηλώθηκε αρχομένης της καμπής, και φέρει ωρισμένες στροφές σχετικισμού, αξίζει να μνημονεύσωμε τον αυτοκράτορα Ιουλιανό (από το εις «βασιλέα ΄Ηλιον») τον διακρίνοντα τον «πνευματικόν» ΄Ηλιον I, «ψυχικόν» ΄Ηλιον II, «υλικόν» ΄Ηλιον III.

— Εκ των τριών τούτων υποστάσεων, ο ηλιακός δίσκος, ο ήλιος του ορατού κόσμου, ο ζωογονών την γην και συντελών στις εναλλαγές των εποχών του έτους ευρίσκεται εις το χαμηλώτερο σημείο της τριπλής ιεραρχίας. Εις την αντίπερα πλευράν, ευρίσκεται η υπεροχωτέρα υπόστασις του θεού, η προϊσταμένη των νοητών ουσιών και είναι ο εκπρόσωπος του κόσμου του ενός, του Αγαθού· η υπόσταση αυτή, διαφεύγει από κάθε διανοητική σύλληψη εκ μέρους του ανθρώπου.

— Υπολείπεται η δεύτερη υπόσταση, ο ΄Ηλιος II ο μεσίτης, ο δημιουργός, ο πανίσχυρος βασιλεύς όλων των υπέρ τη φύσει δυνάμεων και ενεργειών, περιβαλλόμενος υπ' αυτών, και δρων δι' αυτών: είναι όλοι οι «θεοί» της Μυθολογίας.

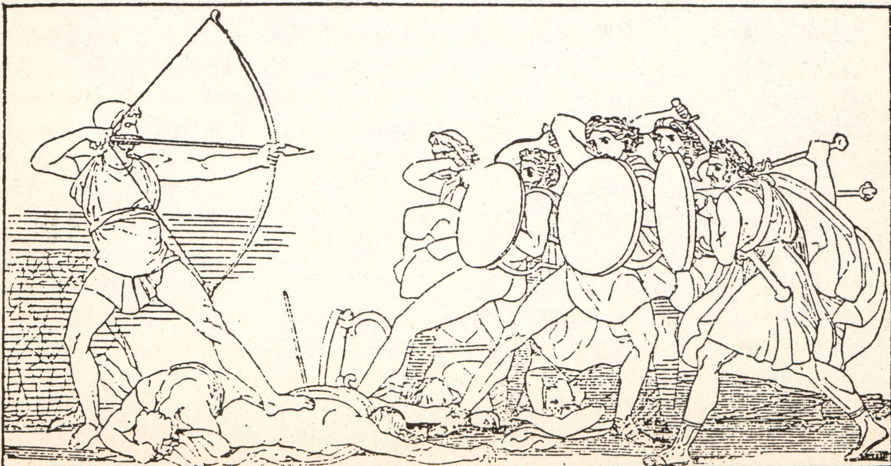
Ο ΄Ηλιος II, είναι η υψίστη μορφή θεότητος την οποίαν δύναται να συλλάβει ο ανθρώπινος νους.

(3) Για μία ακόμα φορά επικαλούμενοι την ινδουϊστική διδασκαλία, μέσα από τις οριθετήσεις του φίλα διακειμένου Rene Guenon. (Εισαγωγή στις Γνωστικές Ινδουϊστικές διδασκαλίες) επαναλαμβάνουμε, πως: «Γιγνώσκειν και είσθαι είναι στην ουσία, ένα και το αυτό πράγμα, ή, εάν προτιμάμε, είναι δύο αχώριστες όψεις μιας ενιαίας πραγματικότητος και μάλιστα όψεις μη δυνάμενες να διακριθούν, εκεί ΟΠΟΥ ΤΟ ΠΑΝ ΕΙΝΑΙ ΑΝΕΥ ΔΙΤΤΟΤΗΤΟΣ».

....Οπωσδήποτε η επαφή με τα δόγματα αυτά, προϋποθέτει προηγούμενες, ή και, παράλληλες εμπειρίες από τον μαθητεύονταν.

Ο γράφων, συνιστά ανεπιφύλακτα την μελέτη του έργου του συναγωνιστή Eugen Herrigel «Το Ζen και η τέχνη της τοξοβολίας», το οποίο κατά ατυχή τρόπο, μετεφράσθη στα Νεοελληνικά.

(4) Ο Πλάτων, εις τον «Κρατύλο» του, αναφέρει τον Απόλλωνα ως «Απολλύοντα».

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΟΨΗ ΤΩΝ ΙΔΕΟΛΟΓΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ

ΕΠΕΞΗΓΗΣΕΙΣ - ΚΡΙΣΕΙΣ - ΣΧΟΛΙΑ

I. Ιστορία του εθνικοσοσιαλισμού, είναι η ιστορική και κριτική ανασκόπιση της εποχής και του κλίματος που τον εξέθρεψαν, αλλά και η αναδίφηση της ιστορικής δράσεως των προπατόρων του. Είναι επίσης η πορεία του εθνικοσοσιαλιστικού κινήματος από της γεννήσεώς του μέχρι την κατάληψη της εξουσίας το 1933. Κυρίως όμως ιστορία του εθνικοσοσιαλισμού είναι η περίοδος 33-39 όπου η μεγάλη επανάσταση του 20ού αιώνα εγκαθιδρύει και οργανώνει την Αρμονική της πολιτεία στη Γερμανία και παράλληλα αναλαμβάνει δράση για την απελευθέρωση όλης της Ευρώπης, αναπτύσσοντας ανάλογα κινήματα σ' όλες τις Ευρωπαϊκές χώρες. Τελευταίο στάδιο αυτής της Ιστορίας, είναι η περίοδος του Μεγάλου Ιδεολογικού Πολέμου, από το 1939-1945, όπου οι δυνάμεις της Ευρωπαϊκής Αναγεννήσεως έδωσαν τον υπέρ όλων αγώνα εναντίον των Ιουδαϊκών Δημοκρατιών και του καπιταλισμού αφ' ενός και του Μπολβικισμού αφ' ετέρου. Επίλογος της Ιστορίας μετά την ήττα, η περιβόητη Δίκη της Νυρεμβέργης όπου οι νικητές με μοναδικό όπλο την υποκρισία, την συκοφαντία και το ψεύδος και εξανδραποδίζοντας κάθε έννοια δικαιοσύνης, κατεδίκασαν τους ηττημένους, στιγματίζοντας τους σαν το Απόλυτο Κακό της Ιστορίας ή όπως επί το «φιλοσοφικώτερο» ονόμασαν, ως την «Ύβρη της Ιστορίας.

Δεν σκοπεύουμε εδώ να διεξέλθουμε τα ιστορικά γεγονότα, διατρέχοντας τις προαναφερθείσες ιστορικές περιόδους. Άλλωστε ο αναγνώστης εχει την ευχέρεια να προσφύγει σ' ένα πλήθος ιστορικών συγγραμάτων, προς πλήρη ενημέρωσή του. Σκοπός μας δεν είναι η κοινοτυπία της αφηγήσεως των συμβάντων ούτε καν η κριτική τους από την καθαρά εθνικοσοσιαλιστική άποψη, που αποτελεί την δική μας τοποθέτηση απέναντι στην Ιστορία της Ιδεολογίας μας. Στόχος μας είναι να διεγείρουμε την κριτική αμφιβολία του αναγνώστη ώστε να αμφισβητήσει τις «αλήθειες» με τις οποίες βομβαρδίζεται 40 χρόνια τώρα από την κατακλυσμιαία προπαγάνδα της άρχουσας ιδεολογίας των νικητών σχετικά με την ιστορικη παρουσία και δράση του εθνικοσοσιαλισμού. Και την διέγερση αυτής της αμφισβήτησης θα την προκαλέσουμε στη σκέψη του αναγνώστη, όχι αναπτύσσοντας τα δικά μας επιχειρήματα, αλλά αποκαλύπτοντας τα κενά και τις αντιφάσεις της ίδιας της επιχειρηματολογίας των αντιπάλων μας σ' ότι αφορά τα πλέον τυπικά ιστορικά γεγονότα εκείνης της εποχής. Γιατί πιστεύουμε ότι πρώτο βήμα για τη λάμψη της αλήθειας, είναι η πρόκληση των πρώτων ερωτηματικών στον καλοπροαίρετο και απροκατάληπτο ερευνητή. και τα ερωτηματικά, αφορούν εκείνες ακριβώς τις «αλήθειες», που η κυρίαρχη ιδεολογία θεωρεί αυταπόδεικτες. Εκείνες ακριβώς τις αλήθειες τολμούμε ν' αμφισβητούμε στηριζόμενοι στην ανεπάρκεια της επιχειρηματολογίας της ίδιας της Δημοκρατικής και Μπολσεβίκικης προπαγάνδας.

II. Ποιά μπορεί να είναι τα πλέον επίμαχα ερωτηματικά που απασχόλησαν και απασχολούν τον ιστορικό ερευνητή σχετικά με την πορεία του εθνικοσοσιαλισμού από την εμφάνιση και την πτώση του; Ας τα αναφέρουμε συνοπτικά, αντλώντας από την

γνωστή βιβλιογραφία των Ιουδαιοκίνητων αντιπάλων μας.

α. Υπήρξε το Εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα προπύργιο της αντιδραστικής άρχουσας τάξης που προσπαθούσε να διασώσει την καπιταλιστική δομή της Γερμανικής κοινωνίας και να διαφυλάξει τα συμφέροντά της;

β. Αγκαλιάστηκε ο Εθνικοσοσιαλισμός από τις εργαζόμενες μάζες των Γερμανών και τους αγρότες;

γ. Ο Εθνικοσοσιαλισμός κατέκτησε την εξουσία με τη βία και την τρομοκρατία καταλύοντας τη Δημοκρατία της Βαϊμάρης και εξαπατώντας τον Γερμανικό Λαό.

δ. Το εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα εξαπάτησε τους εργάτες και ανήλθε στην εξουσία μόνο εκμεταλλευόμενο τις κοινωνικές και οικονομικές συγκυρίες και χάρις στην αμέριστη συμπαράσταση των βιομηχανικών κύκλων και του κεφαλαίου.

ε. Ο Αντιεβραϊσμός υπήρξε μέριμνα του Εθνικοσοσιαλισμού ή υπήρξε σύμπτωμα της Γερμανικής Κοινωνίας της εποχής και γιατί;

στ. Ο Χίτλερ εγκαθίδρυσε μια σκοταδιστική δικτατορία.

ζ. Ο Εθνικοσοσιαλισμός έδιωξε το πνεύμα και τον πολιτισμό. Εξανάγκασε σ' εξορία τους κυριώτερους εκπρόσωπους του πνεύματος στην Γερμανία και έκαψε τα βιβλία τους.

η. Ήταν η «νύχτα των μεγάλων μαχαιριών» παραχώρηση του Χίτλερ στους στρατοκράτες και κατάπνιξη του Λαϊκού Κινήματος;

θ. Η εξάλειψη της ανεργίας οφείλεται στους εξοπλισμούς και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης των πολιτικών κρατουμένων.

ι. Η κατάσταση των λαϊκών τάξεων ελάχιστα βελτιώθηκε, ενώ τα κέρδη των βιομηχάνων πολλαπλασιάστηκαν.

ια. Η Ιμπεριαλιστική Γερμανία του Χίτλερ προσαρτά την Αυστρία και την Τσεχοσλοβακία, βίαια.

ιβ. Ο Χίτλερ επιτιθέμενος εναντίον της Πολωνίας προκαλεί τον πόλεμο που πάντοτε επεδίωκε.

ιγ. Ο Ρούντολφ Ες αυτομολεί στην Αγγλία εν αγνοία του Χίτλερ.

ιδ. Το σύμφωνο Ρίμπεντροπ-Μολότωφ και η παραβίασή του από τον Χίτλερ.

ιε. Ο Χίτλερ επιτίθεται στην Ελλάδα για να διασώσει το γόητρο του συμμάχου του Μουσσολίνι.

ιστ. Η αντίσταση του Σοβιετικού Λαού τσακίζει τους Γερμανούς στην αποφασιστική στιγμή της μάχης στο Ανατολικό Μέτωπο.

ιζ. Οι Ιάπωνες προκαλούν τους Αμερικανούς με την επίθεση στο Περλ-Χάρμπορ.

ιη. Το όργιο των εγκλημάτων των SS, και οι φρικαλεότητες των Ναζιστικών στρατευμάτων κατοχής.

ιθ. Οι φρικαλεότητες των ναζιστικών στρατοπέδων συγκέντρωσης και η εξόντωση των Εβραίων.

κ. Η Νυρεμβέργη αποδίδει δικαιοσύνη στους εγκληματίες.

κα. Ο εθνικοσοσιαλισμός υπήρξε η εγκαθίδρυση του εγκλήματος στην εξουσία που κατέστρεψε τη Γερμανία και αιματοκύλησε τον κόσμο.

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ:

α. Η Άρχουσα Τάξη στη Γερμανία του '20 είχε τρεις παραφυάδες:

— Τον Στρατό που διαπνέονταν από το Πρωσσικό Μιλιταριστικό πνεύμα.

— Τους ευγενείς Γαιοκτήμονες (Γιούνκερς).

— Τους μεγαλοαστούς βιομηχάνους που εκφράζονταν πολιτικά από τα ακροδεξιά αστικά κόμματα.

Οι τρεις αυτές δυνάμεις εκπροσωπούσαν το Αστικό κατεστημένο της εποχής και κυριαρχούσαν πολιτικά με κυβερνήσεις-ανδρείκελα, ώστε η Δημοκρατία της Βαϊμάρης να υπηρετεί με συνέπεια τα συμφέροντά τους.

Ο Εθνικοσοσιαλισμός αντίθετα, υπήρξε ένα κατ' εξοχήν λαϊκό κίνημα. Όλοι οι ηγέτες του είχαν λαϊκή καταγωγή και είχαν ζυμωθεί με τον πένητα λαό εκείνες τις δύσκολες μέρες. Το κίνημα δεν γεννήθηκε μέσα στα σαλόνια και τις ίντριγγες μεγαλοαστών μηχανορράφων, αλλά στα πεζοδρόμια όπου έδινε τη μάχη του ο ταπεινωμένος και πένητας Γερμανικός λαός. Απόδειξη του λαϊκού χαρακτήρα του εθνικοσοσιαλισμού είναι ότι σ' όλες τις φάσεις του πολέμησε λυσσαλέα πρωτίστως τα φέουδα του μεγαλοαστικού κατεστημένου και συγκρούσθηκε κυρίως με τα κόμματα του κέντρου και της Δεξιάς που εξέφραζαν το κατεστημένο αυτό, πριν τα εξαφανίσει τελεσίδικα μετά το 1933. Τώρα αν κάποιοι κύκλοι αυτού του σάπιου κατεστημένου επένδυσαν τις ελπίδες για τη διάσωση των συμφερόντων τους μέσα στον πανικό τους, στο εθνικοσοσιαλιστικό κόμμα, τόσο το χειρότερο για τους ίδιους, το κίνημα τους εκμεταλλεύτηκε όσο του ήταν χρήσιμοι για την διεξαγωγή του πολιτικού του αγώνα και τη σταθεροποίηση του καθεστώτος του κι ύστερα όπως τους άξιζε, τους απολάκτισε οριστικά στο περιθώριο της εθνικής και κοινωνικής ζωής.

β. Αναφορικά με τους Αγρότες και την μεσοαστική τάξη και ο πιο εμπαθής αστός, εβραίος ή μπολσεβίκος ιστορικός δεν τολμά να αμφισβητήσει την ομόθυμη υποστήριξη που προσέφεραν στο κίνημα. Οι ιστορικοί αυτού του είδους πασχίζουν απλά να βρουν λόγους για να την αιτιολογήσουν σύμφωνα με την ιδεολογία τους. Οι εργάτες, είναι γεγονός, ότι δυσπίστησαν αρχικά στις εξαγγελίες του κινήματος πράγμα λίαν φυσιολογικό αν ληφθεί υπ' όψιν η από ετών καπηλεία των εργατικών αιτημάτων από τον Σοσιαλισμό και τον Μπολσεβικισμό. Σταδιακά όμως οι εργάτες προσφέρουν την εμπιστοσύνη τους στο κόμμα, ώστε μέχρι το 1935 ακόμη και οι πρώην κομμουνιστές να εντάσσονται μ' ενθουσιασμό σ' αυτό, διαπιστώνοντας στην πράξη τον φιλολαϊκό του χαρακτήρα, ώστε μετά το 1935 το NSDAP να έχει την υποστήριξη περισσότερο από του 80% του Γερμανικού Λαού. Ουδέποτε κίνημα στην Ιστορία εξέφρασε καλύτερα τους πόθους και τις ελπίδες ενός ολόκληρου λαού και απήλαυσε τέτοιας δημοτικότητας.

Αλλά η πλέον αδιάψευστη μαρτυρία ότι ο εθνικοσοσιαλισμός ήταν ένα αμιγώς Λαϊκό κίνημα που ορθώθηκε αντίμαχα στο αστικό κατεστημένο αγκαλιάζοντας τα πλατύτερα λαϊκά στρώματα, υπήρξε η πραγματικότητα που λέγεται «τάγματα εφόδου». Τα «τάγματα εφόδου» που δεν είχαν ιστορικό ανάλογο, ήσαν ακριβώς η ακατάστάλακτη πολιτική έκφραση της ενεργού λαϊκής ψυχής, που ένοιωθε με σιγουριά ότι ο εθνικοσοσιαλισμός ήταν το δικό της κίνημα.

Η ιστορική παρουσία των «ταγμάτων εφόδου» θα είναι ο μόνιμος σκόπελος σε κάθε προσπάθεια των ρυπαρών αστών, εβραίων και μπολσεβίκων ιστορικών να αποσυνδέσουν τον εθνικοσοσιαλισμό από την λαϊκή ψυχή και να ισχυριστούν πως δήθεν υπηρέτησε την άρχουσα τάξη και το οικονομικό κατεστημένο της εποχής.

«Όποιος θέλει να σώσει ένα λαό, μπορεί να σκέπτεται μόνο ηρωϊκώς».

ADOLF HITLER

ΣΧΟΛΙΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟ 12ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΤΩΝ ΜΠΟΛΣΕΒΙΚΩΝ

Η προσεχτική μελέτη και παρατήρηση των γνωμών και κατευθύνσεων που πρόσφεραν στους οπαδούς τους οι Μπολσεβίκοι καθοδηγητές καθώς και οι διαπιστώσεις τους για την πραγματικότητα της χώρας μας, μας οδηγούν στους εξής σχολιασμούς και γενικότερες σκέψεις για την παραπάνω πορεία μας και το συσχετισμό με τους διάφορους φορείς πολιτικής στην Ελλάδα:

* Δέχονται και δηλώνουν πως η ζωή της πατρίδας είναι σε κρίσιμη καμπή από εσωτερική πολιτική πλευρά, κοπτόμενοι λυσσαλέα για την στάση της χώρας μας στο παιχνίδι της «ειρήνης». 'Ετσι δηλώνουν πως θα στηρίξουν κάθε προσπάθεια «ειρήνης» και αφοπλισμού γιατί, μόνο οι φορείς του σοσιαλισμού (γι' αυτούς) είναι ειρηνικοί.

Να τονίζουμε την κρισιμότητα της πορείας της πατρίδας εξαιτίας του πρόστυχου δίπολου και να ξεσκεπάζουμε την ψευτοειρηνιστική συνομωσία, τι SS — τί πέρσιγκ και Κρουζ. Να το σύνθημα. Δεν ξεχνούμε την Γιάλτα.

* Ζητάνε μη ένταξη στους στρ. σχηματισμούς και διάλυσή τους ενώ επιθυμούν ένα «σύστημα συλλογικής ασφάλειας» (;)

Να δείχνουμε το θέατρο της ισορροπίας του τρόμου, τι Ιβάν — τι Τζώννυ, ΜΙΑ συλλογική ασφάλεια μπορεί να υπάρξει: Η Ευρώπη των Εθνών — Η Ευρώπη των Λαών: Λεύτερη κι ανεξάρτητη από τους 2 συνεταίρους.

* Μιλάνε για την ανανεωτική στάση Γκορμπατσώφ και την γλείφουν μα μονάχα σα μέσον προσέλκυσης ανένταχτων με την γοητεία του «καλού κομμουνισμού»

Να δείχνουμε πως ακόμα και σήμερα οι δομές τους είναι σταλινικές (ο ανανεωτικός (!) Ανδρουλάκης εκτός Π.Γ.) και γι' αυτό δεν μπορούν να συντονιστούν με την Μέκκα τους, αλλά σαν είλωτές της περιορίζονται σε φραστικά ανανεωτικά λιβάνια. Την στάση του κάθε Κ.Κ. την περιορίζει η χώρα και η ιστορία του κι αυτοί έχουν τους δικούς τους περιοριστικούς όρους.

* Ζητάνε απύραυλα Βαλκάνια (έχουν γίνει κοινότυποι) Η Ζιβκωβική «φίλη» μας Βουλγαρία στήνει πυρηνικά!!

Λένε όχι στα πυρηνικά: Ο Κόκκινος Στρατός που προστατεύει τους καραγκιόζηδες της Καμπούλ με αέρια νεύρων, ασφυξιογόνα ρίχνει χημικά όπλα για τον Σοσιαλισμό κι αυτό δεν μετράει.

* Μιλάνε για δίπολο Ν.Δ. — ΠΑ.ΣΟ.Κ.: Η πρώτη, τους νομιμοποίησε και ενώ δήθεν τους κτύπαγε στις διαδηλώσεις με τα Μ.Α.Τ. χάρισε άφθονες θέσεις και διορισμούς ενώ το ΠΑ.ΣΟ.Κ. εγκλωβισμένο στις ιδεολογικές του καταβολές, τους χάρισε άκαιρα την ΕΑΜ-ική αντίσταση (για να πάρει ψήφους;) και γέμισε τα πνευματικά ιδρύματα και την κουλτούρα με τα κατακάθια τους.

* Λένε: «Η Ελλάδα όχι στρατιωτικός και τουριστικός σταθμός των ΝΑΤΟ και ΗΠΑ». Σωστά: Αυτοί που στο καταστατικό τους έχουν ενδεχόμενη λύση το ένοπλο πέρασμα στο σοσιαλισμό θα πολέμαγαν ενάντια στην Ελλάδα σταθμό των σοβιετικών συμφερόντων και λιμάνι τους στην Μεσόγειο. (Στο ΝΑΙ σ' αυτήν την ερώτηση ξεκαρδιζόμαστε)

* Λυσσασμένα επιτίθενται στην Κυβέρνηση και την πολιτική της, γιατί πέρα απ' τα τραγικά λάθη της και της ανεπάρκειές της (μη ξεχνάμε πόσο πολεμήθηκε απ' το ντόπιο συμφεροντικό κεφάλαιο) τους έφαγε «το ψωμί απ' το στόμα». 'Εχουν το θράσος να μιλάνε για εξάρτηση των εξοπλισμών μας απ' τη Δύση λες κι η ΕΣΣΔ θα μας πρόσφερε δίχως μακροπρόθεσμη ικανότητα εκβιασμών και πίεσης οπλισμό και πολεμική τεχνολογία.

* Δεν χόρτασαν «φιλελεύθερη» στάση και καταστροφή του εθνικισμού απ' την Ν.Δ., την κατηγορούν για — νεοσυντηρητικό αντισοβιετισμό — και προσπάθεια συντηρητικής οπισθοδρόμησης. Βρίζουν λοιπόν τους αστούς γιατί δεν τους χάρισαν παρά σκοινί και σαπούνι για το κρέμασμα όλων μας, θέλανε και το ..... έτοιμο.

* Μιλάνε για «Ανάπτυξη νέου τύπου» με αοριστίες και ασάφειες σκόπιμα συγκαλύπτοντας την αλήθεια πως η χώρα μας δεν είναι Αγκόλα, Μοζαμβίκη και Αιθιοπία για να δεχτεί την σωτήρια (με ΚΟΜΕΚΟΝ, συμβούλους και Σοβιέτ) νέα «ανάπτυξη». Η Ελλάδα είναι σε θέση να παίξει ρόλο πρωτοπόρου και ισχυρού μέσα στην ομάδα των αναπτυγμένων Δυτικών. Της λείπει Εθνικό — Λαϊκό κράτος κι όχι αλλαγή αφεντικών. ΟΧΙ νέα ισχυρά διεθνή στηρίγματα (βλέπε «Βαρσοβία», ΕΣΣΔ).

* Συνεχίζουν, την Μυθολογία τους: «ο δημοκρα-

τισμός της αλλαγής», είναι τώρα το προσωπείο της δικτατορίας του προλεταριάτου, έτσι θα καταχτήσουμε «νέα πρωτόγνωρα δημοκρατικά δικαιώματα» (δικαίωμα συμμετοχής στα Γκουλάγκ και φιλοξενία στην οδό Λουμπιάνκα από την K.G.B.) Προτείνουν έντεχνα στον Λαό (βλέπε: ταλαίπωρους μικρο και μεσο-αστούς που προλεταριοποιούνται ψυχικά και ζητούν «συμμετοχή» στο αστικό όνειρο μέσω του Μαρξισμού — Λενινισμού με ανακατανομή πλούτου) να διώξουμε τ' αφεντικά για να φέρουν αυτοί τους κομισσάριους.

* Ζητάνε δράση «από τα πάνω και από τα κάτω» ενός συνασπισμού αριστερών και «λαϊκών» δυνάμεων — όπου βέβαια εύκολα καταλαβαίνουμε πως λόγω οργάνωσης, μέσων και πατρόνων θάχουν τον πρώτο ρόλο — για την εξουσία κατειλημμένη απο την εργατική τάξη και τους συμμάχους της (βλέπε ΚΚΕ και συνοδοιπόρους).

* Ο «Συνασπισμός της Αριστεράς» είναι η σύγχρονη προσπάθεια του Λαϊκού Μετώπου, ισότιμα εταίροι — ανισότιμοι κομπάρσοι — μονοκρατορία μιας Σοβιετικής εξουσίας στην ελεύθερη Ελλάδα που θα διοικούν. «Έχουμε τον τρόπο και την δύναμη να το κάνουμε», λένε: Επαγρύπνηση διαρκής και αντιμπολσεβίκικη πάλη και ετοιμασία.

* «Όποια κενά αφήσουμε στην προσέγγιση του καινούργιου (κόσμου που διαμορφώνεται) από την Μαρξιστική-Λενινιστική σκέψη θα τα γεμίσουν αντίπαλα ιδεολογικά ρεύματα» για κάθε νέα πραγματικότητα, ρεύμα, επιστημονική κατάκτηση, κοινωνική διαφοροποίηση, τεχνολογική βελτίωση πρέπει να παίρνουμε θέση, να ερμηνεύουμε, να προτείνουμε να συνταιριάζουμε ιδεολογικά την πραγματικότητα. Έχουν πάψει να είναι κάτι «νέο» και η όποια ανανέωση κάνουν θα είναι επιδερμική. Γι' αυτό φοβούνται τις Νέες Ιδέες και τον Νέο Κόσμο. Έπαψαν νάναι παρτιζάνοι και γίνανε χωροφύλακες. Είναι Σύστημα. Είναι κατεστημένο.

Σύντροφοι μην ξεχνάτε τον υπεράνθρωπο διμέτωπο αγώνα μας. Πόλεμο στο βρωμερό πολύμορφο ερπετό του διεθνούς Εβραιοκίνητου κεφαλαίου μα ταυτόχρονα πόλεμο στο προσωπιδοφόρο ψευτοόραμα του Σοβιετικού παράδεισου και των ντόπιων πρακτόρων του που στις μέρες μας έχουν διαβρώσει και επιχειρούν την άλωση κάθε έκφανσης της δημόσιας ζωής. Προσοχή μήπως από τον απόλυτα σωστό αντιπλουτοκρατικό και αντιαστικό μας αγώνα λησμονήσουμε τον άλλο ύπουλο, ακμαίο και ετοιμοπόλεμο εχθρό. Σ' όλη την Δύση εχθρός του Ε.Σ. αγώνα των Λαών είναι και θα μείνει τόσο το αστικό κράτος, με τους αφέντες και τα τρωκτικά του όσο και το κίνημα των Μπολσεβίκων με τα άφθονα πλοκάμια του και το «ανθρώπινο» πρόσωπό του. Εκείνοι το ξέρουν και γι' αυτό ωρύονται «πέρα κι απ' τον νεοσυντηρητισμό που διογκώνεται επικίνδυνα ο χειρότερος και πιο φανατικός εχθρός μας είναι ο φασισμός».

Η αξία και η ιερότητα του αγώνα μας φαίνεται στην πιο κάτω διαπίστωσή τους:

«Ιδιαίτερη επαγρύπνηση χρειάζεται η προσπάθεια που κάνουν οι δυνάμεις που υποστηρίζουν την εξάρτηση (τρίχες!) να διαδώσουν ρατσιστικές αντιλήψεις ν' αναβιώσουν τον εθνικισμό και σωβινισμό για ν' αποπροσανατολίσουν τα λαϊκά κινήματα».

Να μια ζωντανή δύναμη ικανή να τους προβληματίζει έστω και με τα μέσα που έχουμε σ' όλο τον κόσμο (γιατί βέβαια δεν κινούν τις φυλετικές-λαϊκές εθνικές δυνάμεις κάποιοι μηχανισμοί εξάρτησης μα μονάχα η αλήθεια και το δίκαιο).

Αυτοί θα πολεμούν ενάντιά μας με κινητήρια ιδέα τον «διεθνισμό και τον πατριωτισμό της διεθνούς εργατικής τάξης». (Πρλ. Ουγγαρία 1956, Τσεχοσλοβακία 1968).

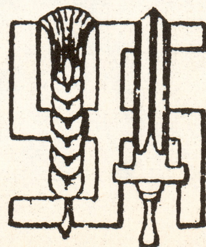
Εμείς όντας οι μόνοι αληθινοί πολέμιοί τους χθες, σήμερα, πάντα, δίχως συμφέροντα, δίχως πλούτη να υπερασπίσουμε, τιμώντας την μνήμη των νεκρών της Πατρίδας μας και της Ευρώπης στον αγώνα ενάντια στον Μπολσεβικισμό θα πολεμήσουμε μέχρι τέλος. Βρισμένοι, διωγμένοι, περιθωριακοί, «μόνοι ή μετά πολλών».

Ανειρήνευτη μάχη ενάντια σ' εκείνους που με το σύμφωνο Μεισσοχωρίου πούλαγαν την Μακεδονία μας στους αδελφούς προλετάριους της Σόφιας. Σ' αυτούς που γράφανε: «όχι μόνο χαρήκαμε για την αστικοτσιφλικάδικη ήττα στην Μικρασία μα και την επιδιώξαμε» (Ριζοσπάστης 12/7/1935).

Σύντροφοι

Πόλεμο στα γεννήματα του Καγκάνοβιτς, του Έρεμπουργκ και του Μπέρια.

ΟΥΤΕ ΜΑΡΞ, ΟΥΤΕ ΡΟΚΦΕΛΕΡ.

ΤΟ ΣΤΕΡΝΟ ΣΤΑΧΥ

Τ' άστρα κυλούσαν πάνω στο Λευκορώσικο ουρανό μπλέκοντας μαζί με τις ομοβροντίες και τις ριπές στο παιχνίδισμα του φωτός. Ο νεαρός στρατιώτης ξύπνησε τρομαγμένος. Μουσκεμένος απ' τον ιδρώτα ψέλλισε πως είδε μια λευκοφορεμένη νεράϊδα, όμοια με Βαλκυρία να τραβά στον αγέρα τους νεκρούς του συντρόφους. Μα γύρω του τ' αυτόματα κροτάλιαζαν αδιαφορώντας, πνίγοντας το ψιθύρισμα και την πνοή του. Τον πρόσεχε μονάχα η νυχτερινή υγρασία που προχωρούσε ολοένα και πιο ύπουλα στη μέση του καλοκαιριού όμοια με τον Ασιάτη που καιροφυλακτούσε θανατερά.

Και μισοκλείνοντας τα βλέφαρά του άφησε την ψυχή του να φτερουγίσει στην αγαπημένη του γη. Μακριά στην πατρίδα τα κορίτσια ντυμένα με τις φορεσιές του τόπου θα πρόσμεναν να γιορτάσουν στο θέρο τη «μητέρα του σταριού» και τα μικρότερα αδέλφια θα 'καιγαν και το τελευταίο δεμάτι με τα ξανθά στάχυα, ρίχνοντάς το στο νερό του ποταμιού. Άκουγε μέχρις εκεί τα ξόρκια των γριών για τ' αερικό του χωρού. Η μάνα θα ετοίμαζε την αυλή και θα 'πλεκε τις πολύχρωμες χάντρες στις πλεξίδες του μωρού ενώ οι γέροι με τους νιους θα τραγουδούσαν και θα 'πιαναν για το πνεύμα της εύφορης γης που 'φευγε για να ξανάρθει την άλλη εποχή.

Όμως στα χαρακώματα, πλάι στους μακρόσυρτους βόγγους των λαβωμένων και στις κραυγές των ηρώων που λυσσομανούσαν στην μάχη, δεν πλανιόταν παρά ο θάνατος κρυμμένος στο πορφυρό του χιτώνιο. Έψαχνε στην αστροφεγγιά για τους γιους του πολέμου, τους άνδρες με τις μαύρες στολές.

Κι οι κανονιές ηχούσαν ατέλειωτα όσο το σκοτάδι ξεμάκραινε, σαν να χτυπούσαν τ' άστρα ένα-ένα ίσαμε που το αχνιστό τους αίμα έβαψε την αυγή που ξημέρωνε ροδαλή, κατακόκκινη.

Απαλά-απαλά στο πρώτο φως ξεδιαλύνονταν οι μορφές που μέχρι το βράδυ έμοιαζαν με πολεμόχαρους δαίμονες. Ο obersturmfuhrer περνούσε μέσα απ' τα κορμιά των σκοτωμένων SS καθώς η παγωμένη του ματιά αντάμωνε τους έφηβους που θερίστηκαν σαν ξανθά στάχια απ' το δρεπάνι του Χάρου ολάκερη τη νύχτα. Από μακριά ερχόταν σαν από στοιχειωμένη αχνοφεγγιά η παράξενη νικηφόρα ιαχή.

«Νίκη» ψέλλισε. Στην πατρίδα τώρα τα κορίτσια θα 'ντυναν το στερνό δεμάτι και τ' αγόρια θα το 'καιγαν τραγουδώντας. Το ψυχρό του χαμόγελο έστελνε ένα δάκρυ στο σκαμένο του δέρμα. Ήταν μια πρωινή δροσοσταλιά που χανόταν στην ηλιοφάνεια.

Μπρος απ' το λοφίσκο της μάχης κουρασμένα παιδιά βυθίζονταν στον ορίζοντα σαν σκιές αιματηρού παρελθόντος. Έμοιαζαν μ' αρχαίους πολεμιστές που χάνονταν στις παρυφές ενός Βαγκνερικού δάσους για να παλέψουν τα στοιχεία και τον δράκοντα Φάφνερ.

Ποιός ξέρει; Στην αγκαλιά της Ευρώπης οι ωραιότεροι των γερμανικών μύθων ξαναζούσαν στη σκιά μιας φόνισσας νύχτας σιμώνοντας τη λαϊκή δοξασία. Το στερνό στάχυ είχε καεί. Μπροστά μια ρόδινη ηλιαχτίδα. Άστραφτε τις πέτρες στο διάβα και τρύπωνε στις φυλλωσιές· τραγουδούσε σαν χαρούμενη νεράιδα τη γονιμότητα του πολέμου...!

ΦΑΕΘΩΝ

1941-1987

Vorwaers Nach Osten

— Έτος συμβατικόν 1941. Πλησιάζουμε το θεριvό Ηλιοστάσιο. Πλησιάζουμε στην υλοποίηση της ολοκληρωτικής ρήξης των συστημάτων των Αρχών, με τους κάθε λογής Μπολσεβικισμούς... από τον Μωυσή ως τον Λένιν η ίδια ιστορία. Από τον Φίλιππο τον Μακεδόνα, και τον Αέτιο, ως σήμερα, η ίδια ιστορία. Πότε θα ολοκληρωθή; Πότε θα τελειώνουμε;

Τα Ευρωπαϊκά εδάφη, πρέπει να φθάσουν μέχρι τα Ανατολικά τέρματα της Αρχικής παραδόσεως, οι άτυχες προσπάθειες των Αρχαιοελλήνων αδελφών πρέπει κάποτε να ευωδοθούν, και παράλληλα, οι Άριοι πληθυσμοί της Ευρώπης να ζήσουν πιο άνετα, και να αξιοποιήσουν στο μέγιστο δυνατό σημείο περιοχές κατακτημένες και δεσμευμένες από τα νόθα τέκνα του Εβραϊκού όφεως.

Οι μαυροντυμένοι αδελφοί μας, νευρικοί και σκεπτικοί ολοκληρώνουν τις τελευταίες ετοιμασίες τους. Ιουνίου 15: οι τελευταίες ακόμα μονάδες, βρίσκονται στην θέση τους.

Ιουνίου 16: Οι μπολσεβίκοι γνωρίζουν την επικείμενη επίθεση, και προετοιμάζονται για την άμυνα με τις «ελάχιστες απώλειες». Φαίνεται πως την γνωρίζουν πολύ παλαιότερα «Τα παράσιτα, ποτέ δεν έχουν φόβο».

Ιουνίου 17: αιώνες ολάκεροι, ζητούν εκδίκηση! Εμπρός! στα όπλα!

— Οι εχθροί είναι πολυάριθμοι όμως!

Στα μηχανοκίνητα είναι τουλάχιστον τρεις φορές περισσότεροι, και τέσσερις φορές περισσότεροι σ' ανθρώπινο δυναμικό· και το σπουδαιότερο: τα εργοστάσιά τους, πιο μακρυά από την βολή των μεγαλύτερων κανονιών και το πέταγμα των αεροπλάνων μας.

Οι αχανείς αυτές στέππες, είναι πολύ περισσότερο γήινες και χυδαίες.

Πρέπει όμως να γίνουν ανθρώπινες και να αναστηθούν!

Πόλεμος! Πόλεμος!

Ιουνίου 18! Ω άνθρωπε! έχε το νου σου! Θα υπάρξουν προδότες πολλοί, και άνθρωποι που τώρα δεν τους λογάριαζες!

— Von Paulus, Heppner, κ.λπ.

— Ένας και μόνον αρκεί! Ο Von Paulus θα γίνει 1ος καθηγητής στη στρατιωτική ακαδημία της Μόσχας! και η νιότη μας θα αργοπεθαίνει στη Σιβηρία.

— Εμπρός, ετοιμασθήτε.

Ιουνίου 19: Γνωρίζουμε πως οι Μπολσεβίκοι θα κτυπήσουν αργά ή γρήγορα!

— Έχουμε αδιάσειστες πληροφορίες. Όμως, μη βασιζόμαστε σ' αυτό.

Πρέπει να τελειώνουμε μ' αυτούς, πρέπει.

Ιουνίου 20: Ο Fuhrer λέει: ρίξτε κάτω την πόρτα, και το σάπιο σύστημα θα πέση!

— Να, το σάπιο σύστημα πέφτει!

— Αυτοί, και οι δυτικοί αδελφοί τους και ο Εβραίος πατέρας τους, ταξιδεύουν στα τάρταρα. Τι κι αν οι σάρκες μας μείνουν στις στέππες; Οι γιοί και οι εγγονοί μας, με τον αγέρα της ψυχής μας, θα νικήσουν.

Ιουνίου 20 προς 21:

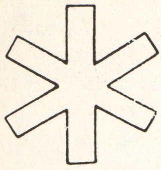
Τί και αν οι κοσμικές πραγματικότητες υπερισχύσουν και το όνειρο χαθεί; Ίσως ο κόσμος να είναι ατελής για την νέα πραγματικότητα. Η μάζα και η άμορφη γη μπορεί να ξανανικήσουν, κι ο Προμηθέας να ξανανεβή δεσμώτης στον Καύκασο.

— Στ' αλήθεια, αυτός ο πόλεμος δείχνει για χαμένος!

— Αξίζει όμως τον κόπο!

— Άρξατε πυρ!

ΦΥΛΕΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

Το αναπάντητο για πολύ καιρό ερώτημα «ποιά η καταγωγή των Ελλήνων», παρέμεινε από την α΄ ημέρα ίδρυσης του Νεώτερου Ελληνικού κράτους μέχρι τις μέρες μας στην σκιά της ενημέρωσης και την παρασκιά της επιστημονικής έρευνας. ΄Ετσι στην πάγια αυτή κατάσταση άγνοιας και παραπληροφόρησης άνθισαν χίλιες δυο φλυαρίες και δηλητηριώδη ψέμματα. Κατευθυνόμενα άλλοτε από την υπερφίαλη προστάτεια μανία αυτοανάδειξης ντόπιων και ξένων τσαρλατάνων και άλλοτε από τα οργανωμένα ανθελληνικά συμφέροντα. Λόγος και νόμος σιωπής η φυλογνωσία του Ελληνισμού που οι ελάχιστες φιλότιμες προσπάθειες εμπνευσμένων ερευνητών δεν μπόρεσαν να ξεπεράσουν. Είτε από έλλειψη διάδοσης, είτε από πολιτική περιθωροποίηση. ΄Ετσι φθάνουμε στην τωρινή Ελλάδα όπου η ακαδημαϊκή έρευνα όση μπορεί εμβρυώδικά να υπάρχει μετά την αποχώρηση του Κούμαρη και το θλιβερό ενδιάμεσο ευτράπελο του «Παντογνώστη» Πουλιανού μέσα σ΄ ένα στερημένο από ενδιαφέρον πανεπιστημιακό κατεστημένο-μοιραία ακολουθεί την στατιστικολογία της Ποσοτικής και τις δειλές διαπιστώσεις του μεταπολεμικού εβραιοκρατούμενου περιορισμένη σε απολίτικους βερμπαλισμούς και επιστημολογικές εστετίστικες αναζητήσεις.

Αυτές ακριβώς οι δομικές και θεσμικές πραγματικότητες στον παγκόσμιο μεταπολεμικό βόρβορο των ιδεών και στον τόπο μας πολλαπλασιασμένος από τον αρνητισμό, την αφέλεια και τις πλάνες αρμοδίων και κοινού δεν παύει να ενεργεί σιωπηρά μα και ενισχυτικά στα μύχια ψυχοπαθογόνα και ανέκφραστα συμπλέγματα του Νεοελληνισμού. ΄Ετσι από εμας τους Εθνικοσοσιαλιστές, για εμάς τους Εθνικοσοσιαλιστές και για τον Λαό είναι καθήκον ν΄ απαντηθεί επιτέλους με την δέουσα καθαρή αλήθεια. Αυτό το νόημα έχει το παρακάτω εκλαϊκευμένο και απλουστευμένο — όσο επιτρέπει η αναγκαιότητα της σαφήνειας και συνάφειας των νοημάτων — άρθρο. Αυτοτελές μικρό πόνημα, μέρος μιας ανάλογης σειράς ανάλογου αντικείμενου δημοσιευμάτων μας που θ΄ ακολουθήσουν.

Για πάμπολλους αιώνες πριν από την ανάπτυξη της αρχαιολογίας και της φυλογνωσίας, σε πειθαρχημένες αυτεξούσιες και πλήρεις επιστήμες η ιστορία μας (και κατά συνέπεια, η φυλετική ιστορία μας) σαν Λαού άρχιζε με τον Ηρόδοτο και μονάχα ο θείος ΄Ομηρος ήταν το αστραφτερο κάτοπτρο που πάνω του αντανακλούσαν φωτοβόλα οι λεπτομέρειες εκείνου του μακρυνού λαμπρού Ελληνικού παρελθόντος. Ωστόσο, απ΄ τα τέλη του 19ου αιώνα ως τις ημέρες μας, με ιδιαίτερη έξαρση στα μεσοπολεμικά χρόνια, μεγάλες πρόοδοι και ανακαλύψεις έγιναν στην ιστορική έρευνα, την γλωσσολογία, την ανθρωπολογία. Επίσης σπουδαίοι επιστήμονες όπως ο πολύς J. Myres, ο Fürst, ο Κούμαρης έρριξαν άπλετο φως πάνω στην σκοτεινή περίοδο της φύτρας των ριζών του Ελληνικού Λαού δηλαδή στην ίδια την αρχή της Ιστορίας του ΄Εθνους. Μαζί με τις εργασίες των κορυφαίων ανθρωπολόγων και εθνολόγων Topinard, Gobineau, Fischer, Günther, Eikstedt, Coon, μας δίνεται η δυνατότητα να παραθέσουμε μια συνθετική άποψη αυτής της βιοϊστορικής διεργασίας που κλείνεται στο δίπολο Ελληνισμός-Ελληνική Ιστορία και Πολιτισμός. (Ιδιαίτερα με την φυσική ανθρωπολογία και την «σκελετική μνήμη», της).

Σε γενικές γραμμές ο κεντρικός άξονας της διεργασίας αυτής μπορεί να συνοψιστεί ως εξής:

Στην διάρκεια της Νεολιθικής εποχής η Ελλάδα συνδέονταν επικοινωνιακά (;) και πολιτιστικά με την Βόρεια Αφρική και το υπόλοιπο τμήμα της Μεσογειακής Λεκάνης.

Τα μόνα κρανία της εποχής που είναι γνωστά είναι όλα του Τυπικού Μεσογειακού Φυλετικού τύπου. Στην πρώιμη εποχή των Μετάλλων μετανάστες-άποικοι από το νησιωτικό σύμπλεγμα των Κυκλάδων έχοντας προέλευση και καταγωγή από την ανθρωπογενή εύφορη Μικρασιατική περιοχή, μετέφεραν τον χαλκό και την κατεργασία του στην κυρίως Ελλάδα, μαζί με την λατρεία της Μάνας-Θεάς και κατέλυσαν κι΄ απ΄ τις δυο πλευρές του σημερινού Ισθμού της Κορίνθου. Στο μεταξύ ο Λαός της Διακοσμητικής και Γεωμετρικής Αγγειοπλαστικής με προέλευση Δουνάβια (παραδουνάβια και κύρια υπερδουνάβια) κατέβηκε από τον Βορρά προς τον Ελλαδικό χώρο οδηγημένος από τα ισχυρά πρωτοπόρα

φύλλα πού ήσαν γνώστες της Γραμμικής αγγειοπλαστικής (που από τώρα και στο εξής θ' αναφέρουμε σαν «Γεωμέτρες»). Έτσι γίνεται φανερό ότι περί τα 2100-1900 π.Χ. υπήρχαν από βιοπολιτιστική άποψη στην Ελλάδα τρία στοιχεία Ελλαδικού (και φυσικά όχι κατ' ανάγκη Ελληνικού) πληθυσμού σε ικανούς αριθμούς: α) Εντόπιοι Νεολιθικοί Μεσόγειοι, β) Δουνάβιοι οδηγούμενοι από τους «Γεωμέτρες» που εισήλασαν απ' τον Βορρά και γ) Κυκλάδιοι πληθυσμοί απώτερης Μικρασιατικής καταγωγής. Μεταξύ του 2100 και της ομηρικής περιόδου (εως το 800 π.Χ.) η Ελλάδα δέχτηκε τρεις ακόμη εισβολές: α) από πληθυσμούς «Γεωμέτρων» του βορρά — που ο Myres ονομάζει Κουργανούς (Kurgans), όρο που πρόσφατα ξαναχρησιμοποίησε η Marija Gibutas, και που πηγάζει από τους θολωτούς τάφους που αυτοί κάνουν έντονη χρήση τους ενώ και οι Δουνάβιοι επίσης χρησιμοποιούσαν —. β) Από Μινωίτες της Κρήτης που ίδρυσαν την βάση των μακρών γενεολογιών, δηλ. δομές για μελλοντικές δυναστείες αρχόντων στις Θήβες, Αθήνα, Μυκήνες κι' αλλού. Οι περισσότερες τέτοιες εισβολές έγιναν μεταξύ 1700-1400 π.Χ. (αιτία και μνήμη των Μινωικών εισβολών στην Ηπειρωτική Ελλάδα ο Μύθος του Βόρειου Έλληνα Ήρωα Θησέα). γ) Από τους «θεογέννητους» νεοφερμένους πολεμιστές-ήρωες και τις φατρίες τους όπως ο Ατρέας, ο Πέλοπας κι άλλοι μυθοειδείς ιστορικοί ήρωες (που ο Πουλιανός τόσο προσπαθεί να αλλοιώσει την ιστορικότητα και την ύπαρξή τους λησμονώντας τον νατουραλισμό της φάρας στην ερμηνεία του Μύθου). Αυτοί οι θεογέννητοι ήρωες-άρχοντες γνώστες της Ελληνικής κατέλαβαν εξ' εφόδου είτε με τις έφιππες ορδές τους είτε με τα μονόξυλά τους διασχίζοντας το Αιγαίο τους θρόνους των εντόπιων βασιλείων-μικροπόλεων και νυμφεύτηκαν τις κόρες των Μινωίτικης προέλευσης Βασιλέων.

Τούτοι οι περήφανοι βόρειοι τραχείς μαχητές και έξυπνοι πολεμιστές-ηγέτες έπαιξαν στην Χαραυγή της Ιστορίας μας σαν Λαού τον ρόλο των Βαράγγων (Viking) στην Ρωσσική, ή των Νορμανδών στην Αγγλική Ιστορία (όπως ευφυέστατα παραλληλίζει ο Myres) έγιναν οι ήρωες του Τρωικού Πολέμου, του αγώνα που ο θείος βάρδος ο Όμηρος εξύψωσε με την ποίησή του σε ιδεώδες της Αρίας κοινωνίας και του Αρίου δόγματος της Μάχης και της Νίκης.

Όπως βέβαια διακρίνεται με σαφήνεια απ' τα κείμενα της Ιλιάδας οι επιτιθέμενοι Έλληνες άρχοντες, ορμητικοί, τυχοδιώκτες και άγριοι πολεμιστές ήταν συγγενείς με τους Τρώες του Βασιλιά Πριάμου. Οι ομηρικοί ήρωες όπως παρουσιάζονται μεγαλόπρεποι στα έπη του ιερού βάρδου ήσαν οι πυρήνες μικρών μαχητικών ομάδων των «συντροφιών», συγγενών με κοντινή ή μακρινή συγγένεια προς τον αρχηγό. Συνόλων δηλ. ανδρών άλλων αναδεδειγμένων κι άλλων άσημων που όλοι τους είχαν δεσμούς με τον επικεφαλής ήρωα.

Το σύνολο της δύναμης του Ελληνικού στρατού συντίθετο από αποστολές-αντιπροσωπείες των διάφορων βασιλείων της Ελλάδας. Τούτα τα βασίλεια είχαν διαφορετικής καθαρότητας φυλετική σύσταση, πράγμα που χτυπητά φαίνεται στο παράδειγμα του δύσμορφου και είρωνα Θερσίτη, ο οποίος δεν νοιάζεται να συντρίψει τους Τρώες, περιφρονεί με την κοινή βούληση, προσβάλλει τον σκοπό ώσπου ο Πηλείδης τον σκοτώνει με την γροθιά του.

Οι μετα-Ομηρικοί δηλ. της Σιδηράς Εποχής εισβολείς από Βορρά, ξεχύνονται σε κύματα από το 1800-1100 π.Χ. στην Αχαϊκή-Μυκηναϊκή Ελλάδα και την καταλαμβάνουν. Οι Δωριείς, που έμειναν είτε στον Όλυμπο, το Βόϊο ή την Ν. Πίνδο απομονωμένοι από την πολεμική παρουσία των Θηβαίων κι' άλλων αχαϊκών κρατοπόλεων. Ομόχρονοι άποικοι με τους προγενέστερους τους Αχαιούς έμειναν εκεί αποκλεισμένοι για αιώνες και μεταφέροντας το σίδερο από τους Ιλλυριούς συγγενείς γείτονες ή από την Μικρασία όπου είχε αρχίσει να χρησιμοποιείται επιβλήθηκαν στους χαλκοντυμένους Αχαιούς.

Έτσι μ' αυτά που γράψαμε παραπάνω γίνεται εύκολα αντιληπτό πως οι Έλληνες της θαυμάσιας περιόδου του λαμπρού Αθηναϊκού πολιτισμού του «χρυσού αιώνα» ήταν σαφώς το παράγωγο κράμα διαφορετικών φυλετικών και «εθνικών» πηγών, όπως εξάλλου δείχνει η εξέλιξη της γλώσσας μας.

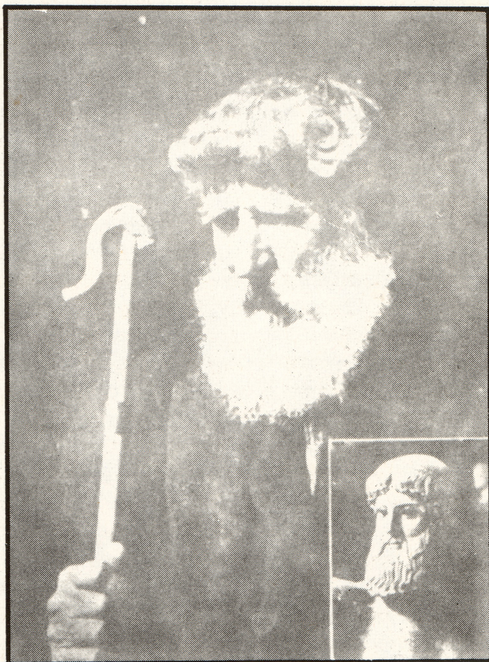
Αυτές ακριβώς τις απόψεις της πολυδυναμικής αρχικής σύνθεσης του Ελληνικού Λαού από διαφορετικούς Αρίους Λαούς και φύλα καθώς κι' από ελάχιστα προ-Άρια στοιχεία που απόμειναν (ιδιαίτερα στην ύπαιθρο κι' όχι στις κατειλλημένες πόλεις-κράτη) μπορεί να υποστηρίξει η ανευρισκόμενη «σκελετική» μνήμη.

Έξι κρανία από τον Άγιο Κοσμά της Αττικής αναπαριστούν έκδηλα την περίοδο ανάμειξης Νεολιθικών Μεσόγειων, Δουνάβιων και Κυκλάδιων στοιχείων μεταξύ του 2500-2200 π.Χ. 3 δολιχά, 1 μισοκέφαλο και 2 βραχυκέφαλα. Όλα στενοπρόσωπα, λεπτόρινα, ψηλούς οφθαλμικούς κόγχους. Μπορούμε απ' τα κρανία αυτά να κάνουμε κατά συνέπεια μία βάσιμη υπόθεση πως ήταν παρών ένας Κρητικός Μεσόγειος τύ-

πος καθώς και ο Κυπριακός Διναρικός Τύπος. (Για τον χώρο του Μείζονος Ελληνισμού και την ανθρωπολογία του θα επανέλθουμε).

25 Μεσοελλαδικά κρανία αναπαριστούν την περίοδο μετά την άφιξη των «Γεωμέτρων» και των Κουργανών, φύλων που όπως είπαμε ήρθαν κατ' ευθείαν από τον Βορρά την περίοδο που οι Μινωίτες κατακτητές καταλάμβαναν την εξουσία στα ηπειρωτικά κέντρα ερχόμενοι απ' την «αυτοκρατορία» τους στην Κρήτη. Απ' αυτά τα 23 κρανία προέρχονται από την Ασίνη και 2 από τις Μυκήνες. Περριτό βέβαια να υπενθυμίσουμε πως ο πληθυσμός αυτής της περιόδου είναι πολύ μεικτός. Έτσι από τα συνολικά 25 κρανία μόνο 2 είναι βραχυκέφαλα, αρρένων, σχετίζονται δε και με πολύ κοντό ανάστημα. Το ένα είναι μεσαίου μεγέθους, ψηλού κρανιακού θόλου λεπτόρρινο και λεπτοπρόσωπο, το άλλο εξαιρετικά πλατυπρόσωπο και χαμαίρρινο. Αντιπροσωπεύουν αυτά τα δύο βραχυκέφαλα κρανία ανθρ. τύπους, που ανάλογοί τους βρίσκονται γύρω μας στην Ελλάδα του σήμερα. Τα δολιχοκέφαλα κρανία δεν είναι ομοιογενούς τύπου, μερικά έχουν ψηλούς θόλους κρανίου και εκσεσημασμένα υπερόφρυα τόξα με βαθειά ριζορίνια «εντυπώματα», θυμίζοντας έτσι κάποια απ' τις μεγάλες ποικιλίες Νεολιθικών δολιχοκέφαλων τύπου «Γεωμέτρων» και Long Barrow (Σκελετοί Νεολιθικοί που βρέθηκαν σε Μεγαλολιθικά μνημεία των Βρεττανικών νησιών μ' ενιαίο τύπο).

Δεν χρειάζεται μετά απ' όσα γνωρίζουμε μέσω της ιστορίας να θυμήσουμε πως και «Γεωμέτρες» ή «Μεγαλολιθικοί» (τύπου Long Barrow) Λαοί ήταν παρόντες στην Δανία και την Σουηδία εκείνη την περίοδο. [Γεγονός που τονίζεται ιδιαίτερα σήμερα όταν σε αιματολογικές μελέτες αντιγόνων 13 τύπων (σύστημα ABO, Duffy, Luthevan, κλπ.) οι ποσοτικές αναλογίες (να η χρησιμότητάς της ποσοτικής ανθρωπολογίας!) ικανού δείγματος Ελληνικού πληθυσμού έχουν άψογη στατιστική ομοιότητα με τα πορίσματα των ανάλογων μελετών στους Σουηδούς].

Τα υπόλοιπα δολιχοκέφαλα κρανία είναι πιθανότατα τα περισσότερο αληθινά αντιπροσωπευτικά του συνόλου μεγέθους του ελληνικού πληθυσμού στην Μεσοελλαδική εκείνη περίοδο, έχουν δε λεπτοϋφή υπαρόφρυα τόξα, υψιρρινία όπως τα Κρητικά και Μικρασιατικά κρανία της ιδίας εποχής. Είναι κρανία κοντόσωμων σχετικά σκελετών (ενώ μερικά με μεγαλύτερο μέγεθος αντιστοιχούν φυσικά σε ψηλότερους σκελετούς, όπως αναμένονταν). Γι' αυτά τα κρανία δεν μπορεί να ειπωθεί μ' απόλυτη σαφήνεια ότι πρόκειται για «Δουνάβιο» τύπο αλλά τα Βόρεια στοιχεία είναι σαφώς αρκετά. Έτσι τηρούμε την γνήσια επιβεβλημένη από την αλήθεια επιφύλαξη και δεν γινόμαστε αφοριστικοί.

41 Υστεροελλαδικά κρανία που χρονολογού-

νται από 1500-1200 π.Χ. και προέρχονται από την περιοχή της Αργολίδας μπορεί να περιλαμβάνουν και κάποιον απ' τους «Θεογέννητους» πολεμιστές. Απ' αυτό ένα πέμπτο είναι βραχυκέφαλα κύρια του Κυπριακού-Διναρικού τύπου. Απ' τα δολιχοκέφαλα τα περισσότερα είναι τα βαρύτερα, μεγαλύτερα και παχύτερα σχετικά καθ' αυτό βόρεια ενώ τα λιγότερα τα μικρότερα, λεπτότερα Μεσογειακά. Προφανώς εδώ οι «Γεωμέτρες» είναι έκδηλα παρόντες καθώς και οι άλλοι βόρειοι τύποι (Δουνάβιοι ή άλλοι). Η απόκλιση αυτή προς την «Βορειότητα» στα κρανία της υστεροελλαδικής περιόδου πιστοποιεί με σαφήνεια την παρουσία των κατακτητών βόρειων φύλων, προγόνων πια των ομηρικών Ηρώων, «Ελλήνων» στη μέγιστη τους αναλογία.

Μέχρι τώρα αναφερθήκαμε με την μεγαλύτερη δυνατή σαφήνεια απ' το περιορισμένο του χώρου και της λεπτομέρειας στην περίοδο του Χαλκού. Κατ' αντίθεση με την ικανή υπάρχουσα μελέτη από φωτισμένους ειδικούς γι' αυτήν την περίοδο, σχετικα με την Ελληνική φυλετική ιστορία για την κλασσική περίοδο της ιστορίας δεν υπάρχουν πλήρεις ή λεπτομερείς δουλειές. Βέβαια μπορούμε να υποθέσουμε πως μέχρι την κορύφωση του δουλεμπορίου στην Αθήνα, την Κόρινθο κι' άλλα κέντρα κατασκευής και εμπορίου θα υπήρχε λίγη διαφοροποίηση απ' την υστεροελλαδική περίοδο ως καμία. Εφόσον χρονολογικά ενέχεται η πιθανότητα ένα σκελετικό εύρημα να εμπίπτει στα χρόνια που αυξήθηκε η εισροή δούλων δεν μπορεί να είναι αξιόπιστο κριτήριο και μέτρο Ελληνικότητας. Όπως αναφέρει ο αείμνηστος C. Fürst στα κρανία Αργολικής προέλευσης το Μεσογειακό στοιχείο είναι έκδηλο μονάχα σε 6 κρανία «πρωτογεωμετρικής» περιόδου. Ανάλογα ο πολύς Κούμαρης με μέτρηση των κρανιακών δεικτών σε αρκετά κρανία της εποχής διαπιστώνει ότι η μεσοκεφαλία κυριαρχούσε σε ολόκληρη την Ελλάδα στην διάρκεια της κλασσικής περιόδου καθώς και στους Ελληνιστικούς και Ρωμαϊκούς χρόνους. Έτσι ο μέσος κρανιακός δείκτης για τα κρανία των Αθηνών της χρυσής εποχής βρέθηκε 75,6 σε 30 κρανία. Αυτή η Μεσοκεφαλία σε συνδυασμό με την λεπτοτοιχωματική δομή σε πολλά κρανία μπορεί να οδηγήσει στην υπόθεση ενός φυλετικού Βορειο-Μεσόγειου κράματος με πιο πολύ το Μεσόγειο στοιχείο. Οι περιοχές των Ανατολικών μας αποικιών στην Μικρασιατική κύρια ζώνη δείχνουν σύμφωνα με σχετική μελέτη του O. Schumacher ανάλογη υφή μ' εκείνη της Μητροπολιτικής Ελλάδας. Έτσι μ' αυτήν την μοιραία περιορισμένη αναδίφησή μας διαπιστώσαμε πως με τον διαφυλετικό αρχικά και κατόπιν ενδοφυλετικό αγώνα από την 2η π.Χ. χιλιετηρίδα εως την κλασσική περίοδο διαμορφώθηκε και σφυρηλατήθηκε ο φυλετικός κορμός του Ελληνισμού που δημιούργησε τον Αξεπέραστο πολιτισμό μας. Αλλά βέβαια παραμένει καθοριστική η διαπίστωση του Clotz πως η κάθοδος των πρώτων Ελλήνων στον χώρο αυτό της Νότιας Βαλκανικής ήταν το καθοριστικό εκκλητικό σημείο αυτού του θαύματος άσχετα με το ποιοί Άριοι (και ήταν αρκετοί μη Έλληνες Άριοι κάτοικοι ήδη εδώ) η μη-Άριοι λαοί είχαν κατοικήσει πριν την Ελλάδα.

Εδώ θα ήταν χρήσιμο να θυμίσουμε κλείνοντας την πρώτη αυτή αναφορά μας στην Φυλετική Ιστορία του Λαού μας πως η λογοτεχνία και η τέχνη των αρχαίων χρόνων προσφέρουν εκτενή ενδεικτικά κι' αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με τις χρωστικές και τα κρανιοπροσωπικά χαρακτηριστικά των προγόνων μας.

Οι Ολύμπιοι Θεοί, γονείς αρκετών ημιθέων ηρώων ήσαν στην πλειονότητά τους ξανθοί, με φιλντισένιο, πάλευκο δέρμα και χρυσομάλληδες. Η Παλλάδα-Αθηνά, θέα της φυλής, της Σοφίας και της Αγνότητας του Αγώνα είχε γαλάζια μάτια μ' απ' την άλλη ο θαλασσοκράτορας Ποσειδώνας ήταν σκουρομάλλης. Οι θεοί της Ομηρικής εποχής λίγο διαφέρουν απ' τους απογόνους τους με την «ξανθή κόμη» και τις «λευκόλειες» κυρίες τους. Μα υπήρχε ο κήρυκας του πολυμήχανου Οδυσσέα ο μελαχρινός Ευρυβάτης, ο κοκκινομάλλης γιος του ισόθεου Πηλείδη, ο άγριος και γενναίος Νεοπτόλεμος (κλαδί ίσως από μια καστανή μάνα). Οι γυναίκες των Αθηνών του 5ου αιώνα χρησιμοποιούσαν στην κοσμητική τους βοτάνια για να δίνουν ένα ξανθοκίτρινο χρώμα στα μαλλιά τους κυνηγώντας το ξανθό ιδεώδες της αρχέγονης φυλετικής μνήμης. Οι αγγειογράφοι του 6ου εώς και του 4ου αιώνα στα δημιουργήματά τους γνώριζαν κι' απέδιδαν το ξανθό και το καστανό χρώμα διαφορίζοντάς τα με διαφορετικά λούστρα είτε απέδιδαν απλούς σύγχρονους τους είτε ήρωες. Στους Φοίνικες έμπορους και τους ορφνούς η σκουρόχρωμους ναυτικούς άλλων εθνοτήτων της Ανατολής και του Νότου έδωσαν το όνομα «Φοίνιξ» λέξη που επίσης έδειχνε τον ώριμο χουρμά ή το ψαρί άλογο. Έτσι στην ελληνικότητα της Αρχαιότητας υπήρχαν γόνοι με όλες τις χρώσεις που σήμερα βρίσκονται σ' ολόκληρη την Ευρώπη και στην σημερινή Ελλάδα.

«Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ ΚΥΛΑΕΙ ΑΠ' ΤΑ ΠΡΟΓΟΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΩΣ ΣΗΜΕΡΑ ΑΠΡΟΣΚΟΠΤΟΣ ΚΑΙ ΖΩΟΓΟΝΟΣ».

ΚΑΤΥΝ - ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟ «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟ» ΒΗΜΑ

΄Ενα από τα γεγονότα με τα οποία στήριξε η Αγγλική προπαγάνδα κατά τα έτη 1939-1945, αλλά και αργότερα, το μύθο των «κακών Γερμανών», ήταν το έγκλημα του δάσους Κατύν. Στο δάσος αυτό εκτελέσθηκαν σε 7 διαφορετικούς ομαδικούς τάφους 4.500 αιχμάλωτοι Πολωνοί αξιωματικοί. ΄Οταν οι ΄Αγγλοι εκατηγόρησαν το Γ΄ Ράϊχ γι' αυτό το έγκλημα η Γερμανική Κυβέρνηση είχε απαντήσει με αδιάσειστα στοιχεία και είχε αποδείξει πως η εκτέλεση των Πολωνών αξιωματικών είχε γίνει από τον Σοβιετικό στρατό. Τα στοιχεία αυτά μάλιστα είχαν δημοσιευθεί στο περιοδικό της εποχής «Σύνθημα» και πολλά χρόνια αργότερα είχαν παρουσιασθεί στην Ελλάδα από την εφημερίδα «4η Αυγούστου».

Σχετικά με το έγκλημα του Κατύν η εφημερίδα «ΒΗΜΑ» της 7ης Ιουνίου 1987 δημοσιεύει δήλωση του Λούντβιχ Κρασούσκι, εξ απορρήτων συμβούλου του Πολωνού προέδρου Γιαρουζέλσκι και ηγετικού στελέχους της επιτροπής ιδεολογίας του Π.Κ.Κ., ότι: «πιστεύουμε πως το έγκλημα του Κατύν το έκαναν οι Ρώσοι». Παρακάτω αναφέρει πως ο Γκορμπατσώφ φαίνεται αποφασισμένος να πει επιτέλους την αλήθεια, που όλοι γνωρίζουν, και πως γι' αυτό τον λόγο συμφώνησε με τον Γιαρουζέλσκι να συγκροτηθεί επιτροπή, που θα μελετήσει τα αρχεία και θα αποκαταστήσει την ιστορική αλήθεια. Αυτό όμως που μας προξενεί πραγματική κατάπληξη είναι ο τρόπος που παρουσιάζει την είδηση η εφημερίδα «ΒΗΜΑ». Κατ' αρχάς ο τίτλος της ειδήσεως είναι: «Οι Σοβιετικοί ευθύνονται για το Κατύν;». ΄Οσο και αν προσπαθήσει ο αναγνώστης να αντιληφθεί την έννοια του ερωτηματικού στον τίτλο δεν θα το κατορθώσει, γιατί από το όλο δημοσίευμα προκύπτει αναμφισβήτητα και καθ' ομολογίαν πως οι Σοβιετικοί ευθύνονται για το έγκλημα του Κατύν. Αλλά εκεί που φαίνεται όλο το φτηνό «μεγαλείο» της δημοκρατικής προπαγάνδας είναι στην φωτογραφία, που συνοδεύει το άρθρο. Η φωτογραφία δείχνει έναν Γερμανό Αξιωματικό να ομιλεί σε κάποιους πολίτες, ενώ πίσω τους βρίσκεται ένας ομαδικός τάφος. Η φωτογραφία αυτή έχει δημοσιευθεί στο Γερμανικό Εθνικοσοσιαλιστικό Περιοδικό «Σύνθημα» Τεύχος 12, Ιούνιος 1943, σελ. 16, που εκδίδετο σε 28 γλώσσες μεταξύ των οποίων και στα ελληνικά, και παρουσιάζει τον Γερμανό Αξιωματικό να δείχνει σε Πολωνούς επισήμους τον ο-

μαδικό τάφο των Πολωνών Αξιωματικών, που εξετελέστηκαν από τον Σοβιετικό στρατό. Ο υπότιτλος της φωτογραφίας στο «Σύνθημα» έχει ως εξής: «ο τάφος των 2.500, ο μεγαλύτερος εκ των 7 έως τώρα αποκαλυφθέντων ομαδικών τάφων των Πολωνών Αξιωματικών, που εδολοφονήσαν οι μπολσεβίκοι». Θαυμάστε τώρα τον υπότιτλο που δίνει σε αυτή τη φωτογραφία η δημοκρατική εφημερίδα «ΒΗΜΑ», σε μια φωτογραφία-ντοκουμέντο, που αποκαλύπτει τα εγκλήματα των μπολσεβίκων, θαυμάσετε υπότιτλο γεμάτον «δημοκρατικό ήθος» και «δημοσιογραφική συνέπεια»: «Σκηνή της ντροπής: οι Γερμανοί στις μαζικές σφαγές του 1943» και όλα αυτά δίπλα σε ένα δημοσίευμα, που αποκαλύπτει ότι το έγκλημα έγινε από τον Σοβιετικό Στρατό και όχι από τους Γερμανούς... Η «φιλολογία των φούρνων», σε Delirio...

Τα συμπεράσματα, που βγαίνουν από όλη αυτή την ιστορία είναι:

α) Οι δημοκράτες είναι ψεύτες και πλαστογράφοι της ιστορίας.

β) Οι μπολσεβίκοι δεν έχουν τίποτε το ανθρώπινο και παραμένουν δολοφόνοι.

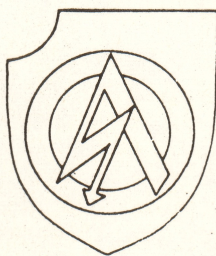
γ) Ο αγώνας κατά του Γ΄ Ράιχ, δεν είχε καμμία σχέση με καμμία υπεράσπιση της ελευθερίας, απόδειξη περί τούτου η υποκριτική στάση της Αγγλίας, που δήθεν για να υπερασπίσει το 1939 την ανεξαρτησία της Πολωνίας εκήρυξε τον πόλεμο στην Γερμανία. Αργότερα στην Γιάλτα όταν ο Τσώρτσιλ ξεπουλούσε την Πολωνία στους Σοβιετικούς, τι είχε συμβεί; είχε ξεχάσει την Πολωνία; Άλλωστε το 1939 εκτός από την Γερμανία επετέθη στην Πολωνία και ο Στάλιν, γιατί δεν κήρυξε τον πόλεμο και σ' αυτόν;

δ) Η ΑΛΗΘΕΙΑ κάποτε θα λάμψει και θα αποδειχθεί πως εκείνοι που έδωσαν στην πραγματικότητα και όχι με λόγια την μάχη για την υπεράσπιση της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ ήσαν οι μαχητές του Γ΄ Ράιχ και οι Ευρωπαίοι συναγωνιστές τους. Τα χρόνια περνούν και η ΑΛΗΘΕΙΑ κάποτε θα αποκαλυφθεί, θα αποκαλυφθεί πως ο ΕΘΝΙΚΟΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ είναι η Νειότη του Κόσμου, είναι η Ζωντανή Επανάσταση κόντρα στο σάπιο και στείρο κατεστημένο.

Ν. Γ. ΜΙΧΑΛΟΛΙΑΚΟΣ

«Τι είναι Αλήθεια; Δια τη μάζαν είναι αυτό, το οποίον μονίμως διαβάζει και ακούει».

OSWALD SPENGLER

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

Ανακοινώνεται στους αναγνώστες μας ότι την 1η Ιουλίου θα κυκλοφορήσει από την «ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» περιοδική έκδοση, ειδική για φυλετικά και εθνολογικά θέματα.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ 4, 5ος ΟΡΟΦΟΣ - ΓΡΑΦΕΙΟ 4. ΤΡΙΤΗ - ΠΕΜΠΤΗ - ΣΑΒΒΑΤΟ: 6-9 μ.μ.

Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΑΔΙΚΩΝ

Υπάρχουν σελίδες της ιστορίας γεμάτες από γεγονότα, περιγραφές, μαρτυρίες και αφηγήσεις προσώπων, που έζησαν τα πράγματα και τις καταστάσεις εκ του πλησίον. Υπάρχουν όμως και σελίδες της ιστορίας φτωχές από λεπτομέρειες, χωρίς ιδιαίτερες περιγραφές, χωρίς γεγονότα, που να εθεωρήθησαν σημαντικά. Και αλήθεια τί είναι σημαντικόν, τί μπορεί να θεωρηθεί σημαντικόν στην επιστήμη της ιστορίας; Πώς πορεύεται η ιστορία; Ποιός είναι ο κεντρικός πυρήνας της κινήσεως της ιστορίας; ΄Ολα αυτά αποτελούν ερωτήματα πάνω στα οποία υπάρχουν αντιφάσκουσες απαντήσεις των ειδικών επιστημόνων. Κάθε ιδεολογία, κάθε κοσμοθεωρία, κάθε πολιτική θεωρία βασίζει την ύπαρξή της σε συγκεκριμένες απαντήσεις σε αυτά τα θεμελιώδη ερωτήματα.

Για να επανέλθουμε όμως στην αρχική μας σκέψη, μέσα στα ασήμαντα, στα θεωρούμενα ασήμαντα γεγονότα, προβάλλουν πολλές φορές πρόσωπα, που η μοναδική μας γνώση σε αυτά περιορίζεται σε μία απλή αναφορά του ονόματός των. Με ένα τέτοιο πρόσωπο και εγώ θα ασχοληθώ στο γραφτό μου, ξεκινώντας από την βασική σκέψη ότι υπάρχουν περιστατικά, που ίσως δεν σημάδεψαν την εξέλιξη των γεγονότων, πλην όμως η όλη τους υπόσταση περιείχε ένα ιδιαίτερο ιδεολογικό βάρος. Αυτή μου την αναφορά δεν κρύβω, πως θα την κάμω με ρομαντική διάθεση και φόρτιση συναισθηματική.

Βρισκόμαστε στα 727 μ.Χ. στην Βυζαντινή Αυτοκρατορία. Αυτοκράτωρ στην Κωνσταντινούπολη είναι ο σκοτεινός ανατολίτης Λέων ο Γ΄ ο ΄Ισαυρος. Μέσα στο μωσαϊκό των λαών, που αποτελούν την Αυτοκρατορία, οι ΄Ελληνες δεν κατέχουν ακόμη κάποια ιδιαίτερη θέση, δεν έχει έλθει ακόμα η εποχή, όπου η Ανατολική Ρωμαϊκή αυτοκρατορία θα γίνει στην ουσία της και στο περιεχόμενό της μια Αυτοκρατορία Ελληνική. Τα διατάγματα του Θεοδοσίου και του Ιουστινιανού, το κλείσιμο των φιλοσοφικών σχολών, η κατάργηση των Ολυμπιακών Αγώνων είναι ακόμα νωπές. Ο χριστιανικός Μεσαίωνας είναι βαρύς. Ο Ελληνισμός μένει βουβός. Μέσα όμως στην αναγκαστική σιωπή του εκδικείται τον σημιτικό σκοταδισμό. Μεταμορφώνει τον νέο Θεό σε ένα χαρούμενο ελληνικό Θεό. Αντικαθιστά, όσον βεβαίως του επιτρέπετο και όσο είναι δυνατόν αυτό να γίνει, τους παλαιούς Θεούς του με τους Αγίους της νέας Θρησκείας. Ντύνει με χρώματα και παραστάσεις την νέα θρησκεία, δίνει περιεχόμενο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟ στον Νέο Λόγο. Δημιουργεί μέσα από τα σκοτάδια και την στυγερή αυστηρότητα μια νέα ΤΕΧΝΗ-ΘΡΗΣΚΕΙΑ. Πόσο υπέροχα αλήθεια αυτή την νεκρανάσταση του Ελληνισμού, αυτή την επιβίωση του Ελληνικού ΄Ηλιου μέσα στα σημιτικά σκοτάδια, πόσο υπέροχα την περιγράφει ο Εθνικός Ποιητής Κωστής Παλαμάς στο ποίημά του «ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟΥ».

«Και ύστερα, ταξιδευτής, ήρθα σ᾽ εσένα, ασύγκριτη,
Αθήνα, των ωραίων πηγή, των εθνικών κορώνα,
τον άγνωστο έφερα Θεό και, απόκοτος αψήφησα
την πολεμόχαρη Παλλάδα μέσ᾽ στον Παρθενώνα.
Και γνώρισα τους ιλαρούς θεούς, και στεφανώθηκα
την αγριλιά της Αττικής, τη δάφνη απ᾽ την Ελλάδα.
Και ω λόγος πρωταγροίκητος! του Γολγοθά το σύγνεφο
πήρε την άσπρη ομηρική του Ολύμπου λαμπεράδα».

Μέσα από εικόνες φωτεινές, μέσα από ομορφιά και χάρη ο Ελληνισμός δίνει μία αίσθηση, δίνει κάτι από την ΙΕΡΟΤΗΤΑ του Κόσμου στην νέα θρησκεία. Και ο λαός λατρεύει αυτές τις εικόνες γιατί το Αίμα του, η Ράτσα του του επιβάλλει να αναγνωρίζει το Θείον στο Κάλλος. Οι σημίτες, οι σκοτεινοί ανατολίτες ανησυχούν, βλέπουν αυτήν την φωτεινή παρεμβολή στα σκοτεινά σχέδιά τους και αποφασίζουν την κατάργηση των εικόνων. Βρισκόμαστε στην εποχή των εικονομαχιών. Μέσα στις εικονομαχίες υπάρχει η σύγκρουση δύο κόσμων, του Ελληνικού και του σημιτικού. Ο Λέων ο Γ΄ ο «΄Ισαυρος, σαν γνήσιος, όπως και το όνομά του

μαρτυρεί, εκπρόσωπος του ανατολικού σκοταδισμού αποφασίζει και διατάσσει την κατάργηση των εικόνων. Οι Έλληνες επαναστατούν. Για την επανάσταση αυτή η ιστορία δεν μας έχει φυλάξει λεπτομέρειες. Αυτό όμως που είναι χαρακτηριστικό είναι ο τίτλος, που δίνει στην εξέγερση: Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΩΝ ΕΛΛΑΔΙΚΩΝ! Και πράγματι αποτελεί ιδιαίτερο σημαντικό γεγονός, γεγονός με ειδικό ιδεολογικό και φυλετικό βάρος αυτή η εξέγερση, αν αναλογισθή κανείς ότι αποτελεί την μοναδική αυθεντικά ΕΛΛΗΝΙΚΗ εθνική πράξη μετά από πολλούς αιώνες αναγκαστικής σιωπής. Είναι η επανάσταση των Ελλαδικών μια επανάσταση του λαού των Ελλήνων εναντίον της απρόσωπης και χωρίς κανένα εθνικό περιεχόμενο κεντρικής εξουσίας της Αυτοκρατορίας και είναι επιπλέον μία επανάσταση για τα κεκτημένα και τα Ιερά της Ελληνικής Τέχνης-Θρησκείας. Τρία πρόσωπα αναφέρονται ως επικεφαλής αυτής της Επαναστάσεως: ο Κοσμάς από την Κρήτη, ο Αγαλλιανός και ο Στέφανος. Στην εξέγερση αυτή ο λαός και ο στρατός εκλέγει Αυτοκράτορα τον Κοσμά από την Κρήτη, έναν άνδρα, όπως η ιστορία μας φυλάσσει, εξαιρετικής ωραιότητος και παραστήματος. Δίπλα του πιστοί παραστάται του πρώτου Έλληνα Αυτοκράτορα του Βυζαντίου στέκουν οι δύο Τουρμάρχες Αγαλλιανός και Στέφανος. Οι επαναστάτες συλλέγουν πλοία, δημιουργούν πολεμικό στόλο και πλέουν κατά της Κωνσταντινουπόλεως με σκοπό την κατάληψη της εξουσίας. Στην καθοριστική σύγκρουση της 18ης Απριλίου του 727 οι Έλληνες ηττώνται. Ο Κοσμάς και ο Στέφανος συλλαμβάνονται αιχμάλωτοι και καρατομούνται. Ο Τουρμάρχης Αγαλλιανός όμως προτιμά τον θάνατο, στη μάχη, πέφτει φορώντας την πανοπλία του στην θάλασσα και πεθαίνει. Πόσα λίγα αλήθεια διατήρησε ο ιστορικός Λόγος για αυτές τις τρεις ηρωϊκές φυσιογνωμίες. Ποιός να ήταν στα αλήθεια ο Αγαλλιανός, ποιά να ήταν η ανατροφή του; Ποιός λόγος μυστικός του είχε θεριέψει μέσα στα στήθη του την φλόγα του Ελληνισμού; Η ιστορία πάντοτε άδικη στους νικημένους δεν μας έχει φυλάξει βιογραφία του. Ο καθαρά Ελληνικός του προσανατολισμός μέσα σε εκείνους τους σκοτεινούς αιώνες του χριστιανικού Μεσαίωνα δεν επέτρεψε να γίνει κάποια ιδιαίτερη μνεία στο όνομά του. Εμείς θα τον πλάσουμε εξ αρχής με την σμίλη της φαντασίας. Ας τον φαντασθούμε παιδί με ύφος σκεπτικό να περιπλανάται στην πανέμορφη Ελληνική Γη και να κοιτάζει με δέος τους ρημαγμένους ναούς της πατρίδας μας. Να απορεί βλέποντας τα αποκεφαλισμένα αγάλματα πεσμένα καταγής στο χώμα. Να αμφιβάλλει ακούγοντας τους μαυροντυμένους καλογέρους να του λένε πως δεν πρέπει να πλησιάζει στα μέρη, όπου ήσαν τα σπασμένα μάρμαρα γιατί εκεί έχουν οι κακοί δαίμονες την κατοικία τους. Να προσπαθεί να ξεχωρίσει ανάμεσα, από τις πεσμένες κολώνες κάτι το κακό, κάτι το δαιμονικό, και να βλέπει μονάχα αγριολούλουδα να αγκαλιάζουν μελαγχολικά την ρημαγμένη ομορφιά. Ας τον φαντασθούμε χρόνια αργότερα άνδρα ώριμο, δυνατό με την απόφαση σκληρά χαραγμένη στο βλέμμα του να πλέει στα καταγάλανα νερά του Αιγαίου προς την Κωντατινούπολη και να συλλογάται τη στιγμή της μάχης, τη στιγμή της συνάντησής του με την ιστορία και με τον θάνατο. Λίγα μας φύλαξε η ιστορία για τον Αγαλλιανό, πάντοτε άδικη με τους νικημένους, ακόμη και όταν είχαν δίκαιο σκοπό. Τί να περνούσε άραγε από τη σκέψη του Μεγάλου αυτού Έλληνα όταν έπαιρνε την μεγάλη απόφαση να πεθάνει; ποιά όνειρα παιδικά χαμογελούσαν εκείνη την στιγμή πικρά μέσα στα τελευταία οράματά του; Ποιός Ναός της Πατρίδας φεγγοβολούσε εκείνη τη στιγμή στο νου του; Ποιός να 'τανε στα αλήθεια ο Αγαλλιανός; Άδικη και ανήμπορη η ιστορία δεν μας δίνει ολοκληρωμένη την εικόνα του ήρωά μας. Εμείς όμως μέσα από τις λίγες και ασήμαντες γραμμές, που μας παρέχει για να μας περιγράψει τη ζωή του, τις πράξεις του, τον θάνατό του θα προσθέσουμε με γράμματα βαθειά χαραγμένα στην καρδιά μας, με αποχρώσεις χρυσαφιές, τις αποχρώσεις, που πρέπει κανείς να χρησιμοποιεί για να παραστήσει έναν ήρωα, θα προσθέσουμε με γράμματα χρυσά αυτό που παραμένει μοναδικό και αναμφισβήτητο γεγονός: ΗΤΑΝΕ ΕΛΛΗΝΑΣ!

ΕΛΕΥΘΕΡΟΛΑΚΩΝ

ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ ΝΕΑ

Για την σε βάθος απροκάλυπτη ανάλυση της πολιτιστικής δημιουργίας με στόχο την ενημέρωση του κοινού και την καλλιέργεια της ελληνικότητος.

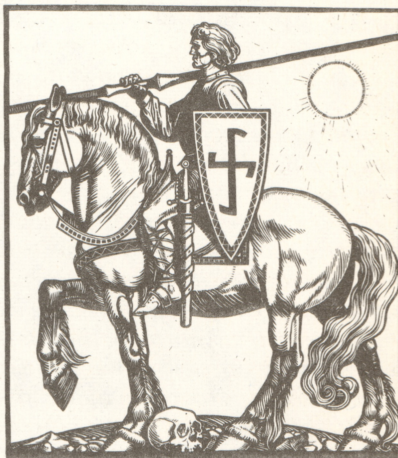
Ο ΛΟΕΓΚΡΙΝ ΠΡΟ ΤΩΝ ΠΥΛΩΝ ΤΟΥ ΗΡΩΔΕΙΟΥ

Η όπερα, σαν είδος, είναι σχεδόν ολοκληρωτικά άγνωστη στην Ελλάδα και έχει πολύ λίγους φίλους. Αυτό βρίσκεται σε άμεση σχέση με το γεγονός ότι οι παραστάσεις του λυρικού θεάτρου που ανεβαίνουν στις ελληνικές (και ειδικότερα στις αθηναϊκές) σκηνές είναι παραστάσεις μέτρια σκηνοθετημένες, έργων ευκολόπαιχτων, που απαιτούν λίγα σκηνικά λίγους τραγουδιστές κ.ο.κ.

Έτσι αποτελεί μια ευχάριστη έκπληξη η φετεινή συμμετοχή της Σταατκαπέλε της Δρέσδης με διευθυντή ορχήστρας τον Χανς Φονκ που θα ανεβάσει στο Ηρώδειο, στις 27, 28 και 30 Αυγούστου το δύσκολο και απαιτητικό έργο του Ρ. Βάγκνερ «Λόεγκριν».

Ο Λόεγκριν, ο ιππότη ς με τον κύκνο είναι η πέμπτη κατά σειρά όπερα που συνέθεσε ο Βάγκνερ. Γράφτηκε το 1847. Ο συνθέτης, συνέθεσε πρώτα την τρίτη πράξη, συνέχισε στη γραφή της πρώτης μετά της δεύτερης και τέλος έγραψε το θαυμάσιο πρελούδιο, που αντικατέστησε την καθιερωμένη εισαγωγή και που τελείωσε στις 28 Αυγούστου του έτους που προαναφέρθηκε, δηλαδή του 1850.

Ο μύθος του Λοέγκριν είναι ο εξής: Ο ιππότης Λόεγκριν έρχεται από ένα ποτάμι πάνω σε μια βάρκα, που τη σέρνει ένας κύκνος. Βρίσκεται να υπερασπίζεται την πριγκίπισσα Έλσα τη στιγμή που ο άντρας της Τελραμοντ και η καταχθόνια Ορτρούδη την κατηγορούν πως δολοφόνησε τον αδελφό της. Ο Λόεγκριν αναγκάζεται, για να σώσει την ζωή και την τιμή της Έλσα να μονομαχήσει με τον Τελραμόντ και να τον σκοτώσει. Ύστερα πλέκεται ένα ειδύλιο με την Έλσα που θα καταλήξει στο γάμο τους, αφού όμως ο Λόεγκριν έχει θέσει σαν όρο στην Έλσα να μην τον ρωτήσει ποτέ ούτε το όνομά του, ούτε τον τόπό απ' όπου έρχεται. Όμως η Έλσα καθοδηγούμενη από την Ορτρούδη, επιμένει την πρώτη νύχτα του γάμου της να μάθει το μυστικό του ιππότη. Αυτή η επιμονή της είναι που θα την καταστρέψει. Ο Λόεγκριν αναγκάζεται να αποκαλύψει μπροστά στο Βασιλιά και τη σύναξη των ευγενών πως είναι γιος του Πάρσιφαλ και ιππότης του Άγιου Δισκοπότηρου. Οι ιππότες αυτοί μπορούν να απομακρυνθούν από τον τόπο τους, για να εκτελέσουν

κάποια δύσκολη αποστολή έχοντας όμως την υποχρέωση να μη φανερώσουν την ταυτότητά τους σε κανέναν. Η παράβαση του όρου αυτού υποχρεώνει τον ιππότη να αφήσει την Έλσα και να ξαναγυρίσει πίσω.

Πριν όμως φύγει παρακαλεί τον πατέρα του να εμφανίσει τον χαμένο αδελφό της Έλσας, που ενώ όλοι νομίζουν σκοτωμένο, η καταχθόνια Ορτρούδη έχει μεταμορφώσει σε κύκνο. Και ενώ ο αδελφός της Έλσας εμφανίζεται και η Έλσα ξεψυχά στην αγκαλιά του, ο ιππότης Λόεγκριν φεύγει με τη βάρκα του που τώρα τη σέρνει ένα περιστέρι για τα βουνά που κατοικεί ο πατέρας του.

Το δόσιμο του μύθου γίνεται από το Βάγκνερ με ασύλληπτη ποιητική έξαρση και μυστικοπάθεια. Ελπίζουμε ο σκηνοθέτης του έργου να σεβαστεί την θέληση και την απόψη του συνθέτη, ώστε να έχουμε μια ολοκληρωμένη εικόνα του Βαγκνερικού μεγαλείου και όχι μια εκμοντερνισμένη, σημερινή εκδοχή ενός διαχρονικού θέματος που, τραγουδισμένη από κάποιον Λόεγκριν με σμόκιν θα περιορίζει την ποιητικότητα του μύθου τονίζοντας αστικές φόρμες και καθημερινές συμβατικότητες.

ΝΕΑ ΑΠ' ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Στο παρόν τεύχος, η στήλη είναι αφιερωμένη στους ευρωπαίους συναγωνιστές που είναι έγκλειστοι στις φυλακές των δημοκρατών.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΙ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΙ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Το να μην συμμετέχεις, σήμερα, στις κυρίαρχες ιδεολογίες αποτελεί το μεγαλύτερο έγκλημα, όπως αποδεικνύεται από τις πολυάριθμες περιπτώσεις φυλακισμένων - θαμένων συναγωνιστών στις φυλακές της «αγαπημένης» Ευρώπης.

Επειδή, όπως διαπιστώνεται, η δικαιοσύνη δεν βρίσκεται σε μια κρίση αλλά σε μία ολική έκλειψη, με ελαφρά την συνείδηση, στηθήκανε φανταστικές κατηγορίες, πληρωθήκανε μάρτυρες, φυλακίστηκαν δικηγόροι που αντιδράσανε και φυλακίσθηκαν πολυάριθμα άτομα, τα οποία ταλαιπωρούνται ακόμη στις δημοκρατικές φυλακές.

Εξ' άλλου η περίπτωση του Pier Luigi Pagliai, τον οποίο απήγαγαν πράκτορες στην Βολιβία αφούτον πυροβόλησαν στο σβέρκο και έπεσε σε κώμα, και η απαγωγή του F. Freda, αποδεικνύουν την ολοκληρωτική παραβίαση κάθε στοιχειώδους νόμου διεθνούς δικαίου.

Οι γνωστές δίκες «μακράς διαρκείας», που απέχουν πολύ από τους κανόνες του Ρωμαϊκού δικαίου, εναντίον των εθνικιστών εξυπηρετούν τους εξής σκοπούς:

α) Να ποινικοποιήσουν, και επομένως να βάλουν στο περιθώριο τον μοναδικό χώρο ιδεολογικής αντίδρασης στο πολιτικό κατεστημένο.

β) Να προετοιμάσουν το έδαφος για την επίσημη είσοδο του κομμουνισμού στους κρατικούς θεσμούς.

γ) Να πειραματισθούν στους «μαύρους» κατηγορουμένους, με την νέα μορφή εκδίκασης, έτσι ώστε να επεκταθούν σε γενίκευση των περιπτώσεων, μέχρις να επιτύχουν την πλήρη αστυνόμευση κάθε φωνής αντίδρασης.

Είναι φανερό ότι προσπάθησαν να περάσουν —και τα κατάφεραν— το σύνθημα «το να σκοτώσεις έναν φασίστα δεν είναι έγκλημα» και ότι «η τρομοκρατία» (;;) της «δεξιάς» είναι ο μόνος κίνδυνος που υπάρχει (που μοιάζει με τις περίφημες δίκες του Fidel Castro στο στάδιο της Avana). Σκοπός αυτής της τακτικής ήταν ο εκφοβισμός της κοινής γνώμης, και πράγματι οι φωνές αντίδρασης υπήρξαν λιγοστές, από φόβο να μην κατηγορηθούν για συνένοχοι στις «φασιστικές συνωμοσίες».

Πράγματι αρκεί η απλή αναφορά, έστω και υποθετική, ενός «μετανοημένου», για να συλλάβουν τον οποιοδήποτε πολίτη.

Αλλά πώς θα μπορούσε να είναι διαφορετικά την στιγμή που πλέον είναι ολοφάνεροι (π.χ. έρευνα του περιοδικού «L. Espresso») οι δεσμοί δικαστών με κομμουνιστές, διπλούς πράκτορες, μασσωνικές στοές (π.χ.Π2)!

Όμως τελικά πρέπει να κατανοήσουμε την σοβαρότητα της κατάστασης την στιγμή που ο καθηγητής Paolo Signorelli ταλεπωρείται από χρόνια στις φυλακές παρά την άσχημη υγεία του, που ο Massimiliano Fachini βρίσκεται εδώ και έξι χρόνια στην φυλακή χωρίς δίκη, και το πραγματικό πρόσωπο του πολυκέφαλου εχθρού. Την 1η Αυγούστου 1985, το δικαστήριο του Μπάρι αθώωσε τον F. G. Freda από την κατηγορία για την Μπολώνια.

Ο Φρέντα βρισκόταν στις κρατικές φυλακές για δώδεκα (12) χρόνια για αδικήματα γνώμης.

Η κρατική εξουσία, φανερή και παρασκήνια, που είναι υπεύθυνη για τον ηθικό εκφυλισμό δεν

συγχώρεσε τον Φρέντγα για:

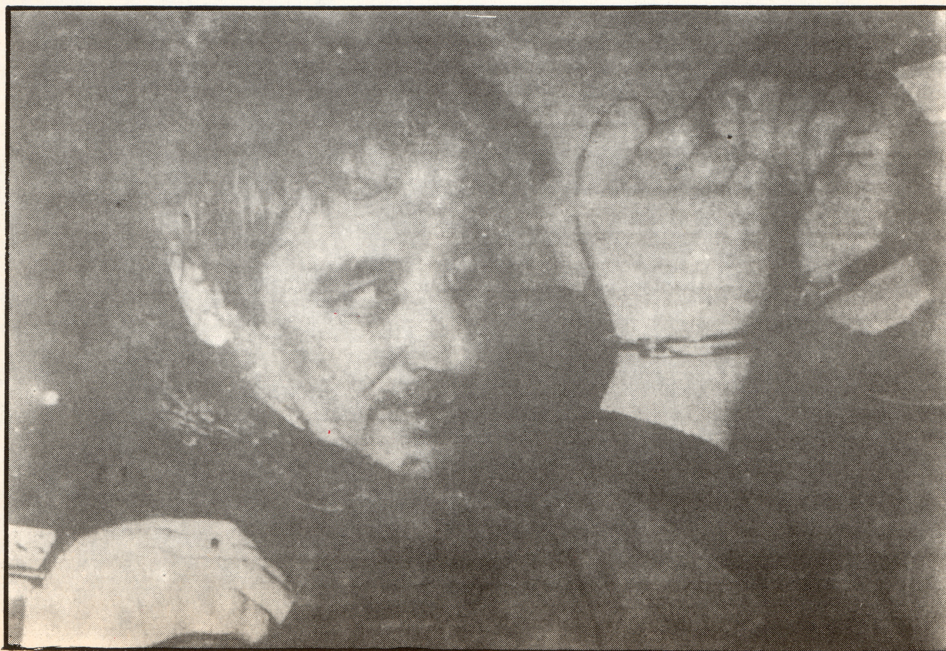
1) Την σταθερή υποστήριξη της υπόθεσης του παλαιστινιακού λαού, που κυνηγήθηκε από τα αδιαφιλονίκητα δικαιώματά του από την προγονική γη, από τον απάνθρωπο σιωνισμό.

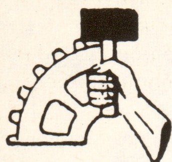
2) Την σταθερή του συμπαράσταση και εκδοτική δραστηριότητα προς την διάδοση των πρωταρχικών αξιών της παράδοσης —μεταφυσικές αξίες, ιερές και πνευματικές— την εδραίωση της αξιοκρατίας, την τιμή και την φυλή, ενάντια στις ψευδοαξίες του υλισμού.

Ίσως το σιωνιστικό κατεστημένο να επιδιώκει την φυσική αλλοτρίωση και αποδυνάμωση των τελευταίων που «τολμούν να στέκονται ακόμη όρθιοι» (Evola) αλλά οι φυλακισμένοι συναγωνιστές κραυγάζουν: Ψηλά τις καρδιές!

Μία λαμπρή απόδειξη του φρονήματος των φυλακισμένων Συναγωνιστών είναι και το κατωτέρω ποίημα του PAOLO SIGNORELLI, φυλακισμένου χωρίς συγκεκριμένη κατηγορία Ιταλού Συναγωνιστού. Ο PAOLO SIGNORELLI, στον οποίον αναφερθήκαμε και σε προηγούμενο τεύχος μας ήταν καθηγητής του Πανεπιστημίου της Ρώμης στην έδρα της Φιλοσοφίας της Ιστορίας. Το ποίημα έχει τον χαρακτηριστικό τίτλο: Ο Ταξιδευτής.

Ο αγέρας είναι ακίνητος
Η καρδιά κτυπά δυνατά
σε ένα στήθος, που δεν ξέρει το φόβο.
Ο ταξιδευτής μιας ονειρεμένης εποχής
ανάμεσα σε ανθρώπους χωρίς φαντασία
βαδίζει με σίγουρα βήματα
δίχως κανένα ίχνος φόβου ή δισταγμού
χωρίς ποτέ του να λογαριάσει
τους εκμεταλευτές της Ιστορίας.
Εγώ είμαι —ανόητοι— αυτός ο ταξιδευτής.
Γνώρισα μέρες φανταστικές
μέρες που ο Άνθρωπος μπόρεσε να ζήσει
μακριά από τη μίζερη συνήθεια και ανάγκη.
Μετά ανδρώθηκα στα χέρια νάνων
γεννημένων μέσα από το χάος.
Έκοψα Μυρσίνη και Δάφνη.
Ξεδίψασα στις πηγές του Διονύσου. Και μέθυσα.
Υπέφερα με καρτερία και δύναμη
όσα μαρτύρια οι προδότες με υποβάλλαν.
Γνώρισα την κακομοιρία και τη μιζέρια
του κάθε σύγχρονου Τορκουεμάδα.
Εγώ είμαι —ανόητοι— ο ταξιδευτής.
Στον ακίνητο αγέρα
μπορείτε να ακούσετε τους κτύπους της καρδιάς μου,
τον ρυθμό του σίγουρου βηματισμού μου,
το βηματισμό αυτού, που προχωρεί στην Ιστορία,
που προχωρεί χωρίς αμφιβολίες,
χωρίς κανένα φόβο ή δισταγμό.
Εγώ, ο ταξιδευτής μιας εποχής ονειρεμένης
ανάμεσα σε ανθρώπους
που δεν γνωρίσανε ποτέ τον ΗΛΙΟ.

ΣΗΜΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ

Ο ΚΙΣΣΙΓΚΕΡ ΚΑΙ Ο ΙΜΑΜΗΣ

Ο πολύ-πολύ γνωστός μας, αλησμόνητος από την ανθελληνική του δραστηριότητα ως υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ, εβραίος Χένρυ Κίσσιγκερ επανήλθε αυτές τις ημέρες στην πολιτική επικαιρότητα κάνοντας μία δήλωση σχετικά με τον πόλεμο Ιραν-Ιρακ. Ομολόγησε λοιπόν κυνικότατα ο Εβραίος, ότι οι ΗΠΑ κατασκεύασαν την πολεμική σύρραξη Ιρακ-Ιραν εξοθώντας έμμεσα το Ιρακ στην επίθεσή του, με σκοπό να κατακερματισθεί η Αραβική ενότητα στην περιοχή και από την αποσταθεροποίησή της να ισχυροποιηθεί το Ισραήλ. Βέβαια δεν είχαμε την παραμικρή αμφιβολία σχετικά με τα συμφέροντα που εξυπηρετεί η εξαετής αυτή σύγκρουση, πρώτη φορά όμως τούτο ελέχθη δημοσίως. Οι υπερδυνάμεις έστησαν ένα πόλεμο με σκοπό να καταστρέψουν οικονομικά δύο λαούς που οι πλουτοπαραγωγικές πηγές των χωρών του είναι υψίστης στρατηγικής σημασίας, ώστε να μονιμοποιήσουν τους δεσμούς εξαρτήσεώς τους από αυτές. Έτσι ώθησαν ένα μίσθαρνο όργανό τους τον Σαντάμ Χουσείν, εναντίον του Χομεϊνί προς μεγάλη ικανοποίηση των πολυεθνικών και των εμπόρων όπλων αλλά και της Σοβιετικής πολεμικής Βιομηχανίας. Μεγαλύτερη όλων βεβαίως υπήρξε η ικανοποίηση των δυναστών των λαών, των εβραίων, που είδαν διπλό όφελος στην σύγκρουση αυτή. Και τις οικονομικές τους συναλλαγές να επωφελούνται και τις πολιτικές επιδιώξεις τους στην περιοχή να παγιώνονται, εξαιτίας της επελθούσας πολιτικής διχοστασίας των Αράβων. Εντύπωση όμως προκαλεί κυρίως η συνέχεια της ομολογίας Κίσσιγκερ: «Δυστυχώς η κατάσταση εξελίχθηκε απρόβλεπτα για μας. Πρέπει σήμερα να παραδεχθούμε ότι δεν ελέγχουμε τον Χομεϊνί».

Οι δύο υπερδυνάμεις και μαζί τους οι Εβραίοι δυνάστες των λαών, λογάριασαν «χωρίς τον ξενοδόχο». Γιατί ο ιμάμης Χομεϊνί δεν συνήνεσε στο βρώμικό πολιτικό τους παιγνίδι. Εξόπλισε λοιπόν τους Πέρσες συμπατριώτες τυ με το μοναδικό όπλο που είναι αποτελεσματικότερο από την αδυσώπητη πολεμική μηχανή των υπερδυνάμεων: την ΠΙΣΤΗ και τον ΦΑΝΑΤΙΣΜΟ.

Γιατί μόνο η ΠΙΣΤΗ σ' ένα σκοπό κι ένα όραμα, χαρίζει εκείνο τον υπέρτερο μαχισμό που επιτρέπει σ' ένα μαχητή αυτής της ΠΙΣΤΕΩΣ να ανατρέψει τον αντίπαλο έστω κι αν ο συσχετισμός της άψυχης πολεμικής τεχνολογίας είναι συντριπτικά εναντίον τους.

Έτσι, ο ιμάμης, μέσα από τις ορδές των νεαρών «φρουρών της επανάστασης» που οδηγεί στο μέτωπο και ίσως στον θάνατο, επιτυγχάνει το ακατόρθωτο: Να γίνει ο πρώτος αστάθμητος παράγοντας στο διεθνές πολιτικό παιγνίδι, που δεν ελέγχεται από τις υπερδυνάμεις παρά την ασφυκτική περιφρούρηση που ασκούν αυτές, ως αυτόκλητοι διεθνείς χωροφύλακες στην γείτονα περιοχή.

Το Ιράν, το οποίο χλευάζουν και λοιδωρούν οι δήθεν «πολιτισμένοι» Ευρωπαίοι, διότι καθώς λέγουν αναβιώνει τον θεοκρατικό μεσαίωνα είναι σήμερα η μόνη αληθινά ελεύθερη χώρα της υφηλίου, δηλαδή αδέσμευτη από τις διαταγές των υπερδυνάμεων. Γιατί εκεί οι άνθρωποι μπορούν ακόμα να πιστεύουν σε μια ΠΙΣΤΗ υπεράνω του ατομικού τους συμφέροντος, να πολεμούν και να θυσιάζονται γι' αυτή.

Εκείνο που δεν μπορούν να νοιώσουν οι Ευρωπαίοι μέσα στην τεχνοκρατική κι ωφελιμιστική παρακμή τους, είναι ότι το περιεχόμενο μιας πίστης έχει πολύ λιγότερη αξία από την ίδια την πίστη. Το δυσκολότερο δεν είναι να βρεις μια πίστη άξιά σου, αλλά να ασπασθείς συνειδητά και ενεργά την πίστη αυτή.

Το περιεχόμενο μιας πίστης είναι ευτελέστερο ή αξιώτερο, ανάλογα προς τα αρχέτυπα και τις καταβολές που γεννούν αυτή την πίστη. Οι «φρουροί της επανάστασης» ένοιωσαν ως πίστη τους το Ισλάμ. Αν νοιώσουν οι Ευρωπαίοι μια δική τους πίστη άξια των πολιτικών τους καταβολών. Ας νοιώσουν όμως!!

Διότι μόνο τρελλοί, πιστοί και προφήτες μπορούν να είναι η ελπίδα και η νιότη του Κόσμου αυτού, που καταρρέει μέσα στη θλιβερή παρακμή του.

Στο Ιραν ο λαός αγωνίζεται και πεθαίνει για μια πίστη που δεν του την επέβαλαν οι υπερδυνάμεις και οι πράκτορές τους, αλλά την επέλεξε αυτόβουλα από την θρησκευτική του παράδοση. Εκεί ο θάνατος είναι το ακριβό τίμημα της ελευ-

θερίας που χαρίζει αυτή ακριβώς η πίστη.

Στην Ευρώπη, οι λαοί εκχώρησαν την ελευθερία τους στους δυνάστές τους, με αντάλλαγμα ένα νοσηρό ατομοκεντρικό ωφελιμισμό και πεθαίνουν κυνηγώντας το υλικό κέρδος και τα καταναλωτικά προϊόντα που φημίζει η εμποροκρατούμενη κοινωνία μας. ΄Αδειοι, χωρίς πίστη, χωρίς ιστορική δικαίωση, χωρίς πολιτιστικό προορισμό.

Σκλάβοι που εκχώρησαν την πολιτιστική ελευθερία τους στους δυνάστες τους με αντάλλαγμα την ατομική ιδιοτέλεια, το υλικό κέρδος και το μαγικό χαρτί της ψήφου, που τους απαλλάσσει από πολιτικές ευθύνες και τύψεις συνειδήσεως, δεν έχουν το ηθικό ανάστημα να αποδίδουν σ΄ άλλους την ιδιότητα του σκλάβου.

ΟΙ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ

Συνεχίζεται στη Γαλλία η δίκη του Κλάους Μπάρμπι. Στο Ισραήλ δικάζεται ο Ντέμιαντσουκ. Ο πρόεδρος της Αυστρίας Κουρτ Βαλντχάϊμ κατηγορείται ότι συμμετείχε σε «εγκλήματα πολέμου». Ο διεθνής Σιωνισμός συνεχίζει 40 χρόνια μετά το αίσχος της «δίκης» της Νυρεμβέργης, να κατασκευάζει σχεδόν κάθε χρόνο «εγκληματίες πολέμου».

Ο σκοπός του είναι κάτι παραπάνω από προφανής. Να συντηρήσει τον μύθο για τα δήθεν εγκλήματα του Εθνικοσοσιαλισμού ώστε ο κόσμος να συνεχίσει να έχει λανθασμένη αντίληψη για αυτόν. Και προς το παρόν το έχει επιτύχει. Χιλιάδες βιβλία έχουν γραφεί για τον Εθνικοσοσιαλισμό και πολύ λίγα ασχολούνται με την κοσμοθεωρία του. Η παραφιλολογία ανθεί. Δεν υπάρχει έγκλημα ή διαστροφή που δεν έχει αποδοθεί κυρίως στην Γερμανική έκφραση του. Από τον κλασσικό κακό ναζί επιστήμονα του κινηματογράφου ή τον κτηνώδη λοχία του στρατοπέδου συγκέντρωσης περνάμε στις μαζικές εκτελέσεις, στους φούρνους, στους θαλάμους αερίων μέχρι την κατασκευή σαπουνιών.

Εκατομμύρια τα «θύματα», εκατομμύρια και οι «ένοχοι». ΄Οποιος πίστεψε στον Εθνικοσοσιαλισμό την περίοδο του πολέμου μπαίνει αυτόματα στη λίστα των «εγκληματιών» από όπου ανασύρεται ανάλογα με τις ανάγκες. ΄Οποιος πιστεύει σήμερα θεωρείται και αυτός συνένοχος. Η σκηνοθεσία έχει στηθεί αριστοτεχνικά. Τα «ντοκουμέντα» κατασκευασμένα με μεγάλη αφθονία, οι επιζήσαντες «λίγοι» αλλά με δυνατή μνήμη, τα μέσα ενημερώσεως πάντα έτοιμα να αναφέρουν ανατριχιαστικές λεπτομέρειες· και αν όλα αυτά δεν τους πείθουν όλους, υπάρχουν και οι νόμοι της δημοκρατίας που τιμωρούν όσους αμφισβητούν την ιστορία των νικητών.

Οι σημερινές κοινωνίες έχουν βρεί τον εχθρό που απειλεί τις «ελευθερίες» τους, τον εχθρό που κάθε κοινωνία χρειάζεται για να επιζήσει. Η μόνη ελπίδα της λευκής φυλής θεωρείται εγκληματική ιδεολογία και απειλη για την ανθρωπότητα. Αλλά ο Σιωνισμός υπερεκτιμώντας τις δυνάμεις του αρχίζει να δείχνει πάλι το αληθινό του πρόσωπο.

Ο πάντα κατατρεγμένος Εβραίος έχει αρχίσει να ξεφτίζει αφήνοντας να φανεί ο αιώνιος εγκληματίας των λαών.

Στην Ευρώπη και στην Αμερική υψώνονται φωνές από Εθνικοσοσιαλιστές και μη που αρνούνται πλέον τον ρόλο του θύματος στους θύτες. Αποκαλύπτεται ο σκοτεινός ρόλος τους στα αίτια του πολέμου, ο μύθος του ολοκαυτώματος, τα πλαστά «ντοκουμέντα», το αίσχος της δίκης των ηττημένων στην Νυρεμβέργη και οι πραγματικοί ωφελημένοι του πολέμου.

Αλλά ήδη φαίνονται οι πρώτες ρωγμές στο σύστημα. Ο χρόνος και εμείς θα δείξουν ποιοί είναι οι πραγματικοί εγκληματίες.

Ο «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΟΣ ΛΟΓΟΣ» ΚΙ ΕΜΕΙΣ

Πρόσφατα, στο ημερήσιο φύλλο «Δημοκρατικός Λόγος», που αποτελεί ως γνωστό κυβερνητικό φερέφωνο, έγινε έμμεση αναφορά στην κίνησή μας. Ο αρθρογράφος, θέλοντας να ειρωνευτεί και να ψέξει τον γ.γ. του ΚΚΕ, που κατηγόρησε τον πρωθυπουργό για χαριστική διάθεση προς τους χουντικούς έγκλειστους, εξανίσταται για το ολίσθημα του αρχιμπολεσβίκου με ιερή αγανάκτηση και υπογραμμίζει πως την μομφή κατά του πρωθυπουργού δεν την έκανε η τάδε ή η δείνα φιλοχουντική κίνηση, «ούτε η νεοφασιστική ΧΡΥΣΗ ΑΥΓΗ» αλλά ο γνήσιος δημοκράτης γ.γ. του ΚΚΕ.

Δεν θα σταθούμε στις επιδαψιλεύσεις δημοκρατικών τίτλων που οι παράγοντες του δημόσιου βίου της χώρας μας, δημοσιογράφοι, πολιτικοί και λοιποί παρατρεχάμενοι, απονέμουν ο ένας στον άλλο. ΄Αλλωστε η λέξη «δημοκρατία» είναι το καρύκευμα της πολιτικής μας ζωής αλλά και της καθημερινής μας φρασεολογίας. Και ως καρύκευμα, στερεί του δικού της περιεχομένου, απλά, «νοστιμίζει» την γεύση όλων των «μενού» που μαγειρεύονται στη χύτρα της αστικής και πλουραλιστικής κοινωνίας μας.

Θα επισημάνουμε όμως την τραγική αφέλεια των αστών, σοσιαλιστών και φιλελευθέρων, που επιμένουν να μας συνδέουν, έστω και εξ αγχιστείας οφείλουμε ν΄ αναγνωρίσουμε, με τους

χουντικούς και ακροδεξίους κύκλους. Και βέβαια, η αναφορά στην κίνησή μας σχετικά με το παραπάνω επεισόδιο είναι προφανώς απελπιστική αστοχία του αρθρογράφου, καθ' ότι, τόσο το πολιτικό του ίνδαλμα όσο και οι χουντικοί, μας αφήνουν παγερά αδιάφορους. Ωστόσο δεν μπορούμε να μη γελάσουμε για τη βαθειά σύγχιση και άγνοια που μαστίζει τους δημοκράτες όλων των αποχρώσεων, γύρω από τον εθνικοσοσιαλισμό. Όμως δεν θα είμαστε εμείς εκείνοι που θα τους ανοίξουμε τα μάτια. Είναι άξιοι της μοίρας τους λοιπόν.

Αν πάλι επιμένουν σώνει και καλά να βρουν εκλεκτικές συγγένειες, έστω και εξ' αγχιστείας, εκεί που δεν υπάρχουν, τους λέμε για να τους βοηθήσουμε ότι όσον αφορά τις τρεις πολιτικές δυνάμεις που σχετίζονται με το υπ' όψιν άρθρο, μάλλον προς την άκρα αντίθετη από αυτή που προσανατολίστηκαν πρέπει να τις αναζητήσουν.

Πάντως στον αρθρογράφο, συγχωρούμε το ατόπημα μ' όλη μας την καρδιά, γιατί το αρθράκι πραγματικά μας διασκέδασε.

ΕΒΡΑΙΟΙ —ΜΟΥΣΕΙΟ — ΠΡΟΕΔΡΟΣ)

Διαβάζουμε με αποφοριά και οργή την ενορχηστρωμένη επίθεση του «δημοκρατικού» τύπου δεξιού και αριστερού ενάντια στον Πρόεδρο της δημοκρατίας, κάτω από μία έντεχνα αμβλυμένη φρασεολογία για να βρίσκεται στα πλαίσια της νομιμότητας, επειδή αρνήθηκε στους Εβραίους την χαριστική χορήγηση έγκρισης να ιδρύσουν αυτοί οι «αλλόθρησκοι συμπατριώτες» μας, με τον απ' αιώνων βεβαιωμένο πατριωτισμό ένα Εβραϊκό Μουσείο(!). Όλος ο εβραιόδουλος συρφετός που βόσκει στους προθάλαμους των εκδοτηρίων ντυμένος διάφορα χρώματα και υποδυόμενος διάφορες ιδεολογικές ταυτότητες θίχτηκε. Εμείς σαν Έλληνες και σαν εθνικοσοσιαλιστές, έχοντας χρέος εσώτατο στον σεβασμό του Δικαίου και της Αλήθειας οφείλουμε να δηλώσουμε με την αρμόζουσα ειλικρίνεια πως είναι άξιος τιμής ο δημοκρατικός αυτός άνδρας γι' αυτή του την ενέργεια. Γιατί όντας ύπατος άρχοντας της σύγχρονης δημοκρατίας μας είχε την απαιτούμενη ακριβοδίκαια κρίση για ν' αρνηθεί ακόμη ένα προγεφύρωμα στους εκμαυλιστές των συνειδήσεων Σιωνιστές. Αρκεί το γεγονός ότι οι εδώ Εβραίοι έχουν συναγωγές και εκτελούν ελεύθερα τα «θρησκευτικά» τους καθήκοντα απέναντι στον «νόμο» του Θεού τους, σαν εκλεκτά του παιδιά, αρκεί το ότι, το κεντρικό Ισραηλιτικό συμβούλιο συνιστά Νομικό πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου πράγμα εξωφρενικό και υπερβολικό, δηλαδή μοναδικό φαινόμενο σε μία χώρα μια κοινότητα ανθρώπων με ίδια «θρησκεία» να είναι κατά πολύ αυτόνομη, ξένο σώμα στον κορμό του κράτους της χώρας ξενιστή. Ας πάψουν λοιπόν οι λογής-λογής Ιερεμιάδες σαν κι' αυτές που με αίσθηση του σιωνιστικού τους καθήκοντος εκστομίζουν οι αγαπητοί ελευθερομανείς κάλαμοι του Τύπου. Αξίζει εδώ να σημειωθεί ότι ο πρωταγωνιστής τούτου του θιάσου παραπόνων, υπήρξε η στήλη της «Σιβύλλας» στο «ΒΗΜΑ» (μια άρτια δομικά αστική εφημερίδα και γι' αυτό πειστική κι' έγκυρη). Μετά τους Εβραίους Δημοτικούς Συμβούλους στο πλείστο των συνδυασμών «αδελφών» (;) μας στην Κατοχή, μετά τα 100χρονα του Δαβίδ Μπεν Γκουριόν (αρχισιωνιστή προέδρου του «θείου» κράτους) φθάσανε οι ντόπιοι και διεθνείς Εβραίοι να ζητούν ίδρυση και Μουσείου τους. Ευτυχώς το κατρακύλισμα προς τον εναγκαλισμό τους σταμάτησε μέχρις εκεί. Ο δημοκρατικός Πρόεδρος της δημοκρατίας μ' ευθυκρισία αρνήθηκε. Περιμένουμε τώρα να κρώξει από την πέραν του Ατλαντικού φωλέα του το Εβραϊκό όρνεο που λέγεται ΚΟΧ για «αντισημιτισμό» στην Ελλάδα. Οψόμεθα!

ΝΕΓΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΑ

Για μια ακόμη φορά διαβάσαμε στις εφημερίδες των Αθηνών της 3 Ιουνίου 1987 την σύλληψη νέγρων για εμπόριο ναρκωτικών. Συγκεκριμένα συνελήφθησαν στην περιοχή των Αθηνών «Νέος Κόσμος» τέσσερεις αραπάδες από το Ζαίρ γιατί κατείχαν μεγάλη ποσότητα ηρωίνης την οποία προφανώς, άλλωστε δεν αρνήθηκαν κάτι τέτοιο, είχαν με σκοπό το εμπόριο. Η είδηση βεβαίως δεν διεκδικεί τον τίτλο της πρωτοτυπίας και αυτό γιατί οι νέγροι, που έχουν συλληφθεί στη χώρα μας τα τελευταία χρόνια για εμπόριο ναρκωτικών ανέρχονται σε πολλές εκατοντάδες. Το ερώτημα, που γεννάται μετά από όλα αυτά είναι: Τι κάνει το κράτος, που εννοείται ότι ενδιαφέρεται για την ηθική και βιολογική υγεία του Ελληνικού Λαού, εναντίον όλων αυτών των καθαρμάτων; Τίποτε!

Αποτελεί πλέον κοινό μυστικό ότι το μεγαλύτερο μέρος του εμπορίου των θανατηφόρων-σκληρών ναρκωτικών στη χώρα μας είναι στα χέρια των έγχρωμων, δήθεν φτωχών μεταναστών από την Αφρική. Και όμως παρ' όλο αυτό το γεγονός το Ελληνικό Κράτος αδιαφορεί. Εμείς προτείνουμε: α) ΑΜΕΣΗ ΑΠΕΛΑΣΗ ΚΑΘΕ ΕΓΧΡΩΜΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ ΜΑΣ, β) ΠΟΙΝΗ ΘΑΝΑΤΟΥ ΓΙΑ ΤΟ ΕΜΠΟΡΙΟ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ.

Το πρώτο σου χρέος, εκτελώντας τη θητεία σου στη ράτσα, είναι να νιώσεις μέσα σου όλους τους πρόγονους. Το δεύτερο να φωτίσεις την ορμή τους και να συνεχίσεις το έργο τους. Το τρίτο σου χρέος, να παραδώσεις στο γιο τη μεγάλη εντολή να σε ξεπεράσει.

«ΑΣΚΗΤΙΚΗ» — Ν. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

